Proletari din toate țările, uniți-vă!

Gazeta învățămîntului

Organ al Ministerului Învățămîntului și Culturii și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățămînt și Cultura

Anul X, Nr. 494 — Vineri 28 noiembrie 1958 — 4 pagini 25 bani

În acest număr:

- *Educarea elevilor în spiritul apărării avutului obștesc*
- *Instructajul simultan la mai multe clase*
- *În atelierul școlii*
- *O zi din munca directorului*
- *Consecințele unor greșeli*
- *Cum corectăm tezele*
- *Comentarii*
- *Noutăți științifice*

Să ducem mai departe succesele dobîndite

Zilele acestea, Direcția centrală de statistică, prelucrînd integral datele culese în școli, raioane și regiuni în legătură cu dezvoltarea învățămîntului în noul an școlar, ne-a adus vestea îmbucurătoare că în clasa a V-a au fost cuprinși 85,6 la sută dintre absolvenții a patru clase elementare. Aceasta înseamnă un succes de mare importanță.

Școala de 7 ani este creația regimului nostru democrat-popular. Ea reprezintă veriga principală a sistemului nou de învățămînt. Este școala de masă, școala menită să instruiască și să educe întregul tineret, să asigure ridicarea nivelului cultural al poporului. De aceea, o dată cu interesul și grija arătate pentru toate treptele și formele învățămîntului nostru, efortul principal a fost îndreptat spre școala de 7 ani. Partidul și guvernul au acordat necontenit acestui învățămînt o mare atenție și i-au creat condiții din ce în ce mai bune de dezvoltare.

Potrivit cerințelor societății noastre și intereselor de cultură ale poporului, dezvoltarea acestui învățămînt, în vederea generalizării lui, a constituit o sarcină importantă încă de la reforma învățămîntului. Al doilea plan cincinal prevede ca pînă în 1960 acest învățămînt să se dezvolte astfel încît în clasa a V-a să fie cuprinși 90 la sută dintre absolvenții clasei a IV-a, iar în planul cincinal următor să fie generalizat în întregime. Ca urmare a măsurilor luate, numărul școlilor de 7 ani a ajuns în anul școlar 1958/1959 la 4906, în timp ce în anul 1938 numărul gimnaziilor atingea abia cifra de 770.

În 1955, prin Hotărîrea partidului și guvernului, învățămîntul de 7 ani a devenit general și obligatoriu în orașe, centre muncitorești și reședințe de raion. În aceste localități au fost școlarizați în clasa a V-a aproape toți elevii care absolviseră 4 clase. În centrele rurale, însă, cuprinderea în școala de 7 ani era mai slabă, chiar în localitățile care aveau asemenea școli. Numărul elevilor era necorespunzător față de ritmul de dezvoltare preconizat, cît și față de rețeaua de școli și clase V-VII. Un număr însemnat de copii din mediul sătesc nu beneficiau încă de dreptul constituțional la o instrucție mai ridicată, nu se împărtășeau din binefacerile culturii care atîția ani a rămas un fruct oprit pentru o parte însemnată a poporului.

Pentru a determina dezvoltarea pe mai departe a învățămîntului de 7 ani și la sate, a apărut, în luna august a acestui an, Hotărîrea Consiliului de Miniștri cu privire la generalizarea învățămîntului de 7 ani în toate localitățile din mediul rural care au școli de 7 ani. Muncitorii din învățămînt, devotați poporului și însuflețiți de dorința de a contribui la luminarea și ridicarea lui, au primit cu bucurie această hotărîre, care s-a dovedit a fi un puternic sprijin în munca lor închinată dezvoltării continue a învățămîntului de 7 ani. Sfaturile populare, organele de învățămînt și cele mai multe cadre didactice au muncit cu entuziasm pentru traducerea ei în viață. Instrucțiunile și îndrumările primite au fost aplicate cu pricepere. De asemenea, au contribuit la rezultatul obținut multe inițiative lăudabile și multe măsuri ale școlilor.

Datorită sprijinului primit și muncii desfășurate cu devotament și abnegație de către cele mai multe cadre didactice, în acest an au fost cuprinși în clasa a V-a 224202 dintre cei 262.055 absolvenți a patru clase, ceea ce reprezintă 85,6 la sută. Față de anul școlar trecut se înregistrează o creștere de 34.000 elevi, adică de 13,4 la sută.

Acest prim succes trebuie privit însă și sub alt aspect. Cuprinderea celor 34.000 elevi noi nu s-a înfăptuit prin cheltuieli suplimentare, ci în principal printr-o mai bună organizare și o mai judicioasă utilizare a mijloacelor existente, prin sporirea numărului de elevi în clasele slab populate, realizîndu-se astfel însemnate economii. Aceasta corespunde avîntului general în muncă al poporului nostru și stilului unei munci din ce în ce mai organizate și mai rodnice.

S-au înregistrat rezultate bune și la clasele I-IV (unde cuprinderea elevilor este de 98,8 la sută) ca și la celelalte categorii de școli — în special la școlile agricole, al căror număr a crescut de la 9 în anul școlar trecut, la 97 în anul acesta, precum și la școlile de meserii, al căror număr a crescut în aceeași perioadă de la 29 la 52. Aceste succese fac cinste muncitorilor din învățămînt, care au contribuit din plin la obținerea lor.

Cuprinderea a 85,6 la sută dintre absolvenții a patru clase în clasa a V-a constituie o biruință pe frontul construirii socialismului în patria noastră, repurtată de întregul nostru popor muncitor, sub conducerea partidului și a guvernului democrat-

ANGHEL MANOLACHE
director general adjunct în Ministerul Învățămîntului și Culturii

(Continuare în pag. 2)

Corul din Săliște

Săliște, așezarea ardeleană de la poalele Cibinului, a trăit în aceste zile de sfîrșit de noiembrie un eveniment de seamă. În fața a mii de delegați din toate colțurile țării, corul căminului cultural și-a sărbătorit a 75-a aniversare de la înființare.

...În care clădire a Sălștei s-au adunat, în 1883, cei dintîi membri ai corului ca să pregătească programul ce aveau să-l prezinte cu prilejul „ședinței publice a Reuniunii învățătorilor, despărțămîntul II Săliște" — nu se mai știe azi. Dar se știe că o mînă de învățători din Săliște și din satele înconjurătoare, mînați de marea lor dragoste pentru cultură, demni păstrători și continuatori ai tradițiilor culturale populare, au hotărît acum trei sferturi de veac să-și unească talentele în cadrul unei formații corale.

La afirmarea corului din Săliște a contribuit în egală măsură talentul membrilor formației, repertoriul ales din cele mai izbutite creații folclorice locale și din compozițiile cele mai bune ale lui Ciprian Porumbescu, Ion Vidu, Gheorghe Dima etc., ca și munca asiduă a dirijorului devenit mai tîrziu cunoscutul compozitor român de muzică corală Gheorghe Dima.

După 23 August 1944, datorită condițiilor bune create de partid și guvern, activitatea corului s-a dezvoltat mult. El a fost totdeauna prezent în acțiunile de culturalizare a țărănimii muncitoare, făcînd din acticitatea culturală un ajutor de preț în opera de transformare socialistă a agriculturii.

Exemplul corului din Săliște, dirijat în prezent de învățătorul Aron Bogdan, a fost urmat și în comunele din împrejurimi, de căminele culturale din aceste comune. Serbările de la Săliște au prilejuit și bilanțul muncii depuse de acestea. 11 ștafete culturale, care timp de o lună au străbătut satele raionului Sibiu, au prezentat rezultatele muncii culturale duse de ele. Raportul învățătorului Toma Tîrșa, directorul căminului cultural din comuna Tălmaciu, a fost scurt și impresionant: „Sarcina dată căminului cultural în opera de transformare socialistă a agriculturii a fost îndeplinită. Raportăm că astăzi comuna Tălmaciu este complet cooperativizată". Directorul căminului cultural din comuna Cristian, învățătorul Gheorghe Mărginean, a vorbit despre contribuția pe care a adus-o munca culturală la înființarea întocărăștiu „Dr. Petru Groza", în care au intrat 87 de familii. Ștafeta culturală care a străbătut comunele Sacadate, Bradu și Veștem a raportat prin cuvîntul purtătorului ei, învățătorul Ion Hațieganu, că și în aceste sate acțiunea de transformare socialistă a agriculturii a fost dusă la îndeplinire.

Apreciind munca fără preget a corului din Săliște, Prezidiul Marii Adunări Naționale i-a acordat, cu prilejul celei de-a 75-a aniversări, înalta distincție „Ordinul Muncii" clasa II-a. 7 membri ai corului, printre care învățătorii Ioan Soră, care activează de 40 de ani în cor, Nicolae Borcea, care activează de 43 de ani în cor, Marin Soră, care activează de 30 de ani în cor, și Elisabeta Pavelescu, care activează de 13 ani în cor, au fost decorați cu „Medalia Muncii". Alți 42 membri ai corului au primit din partea Ministerului Învățămîntului și Culturii insigne de fruntași în munca culturală.

GH. FLORESCU

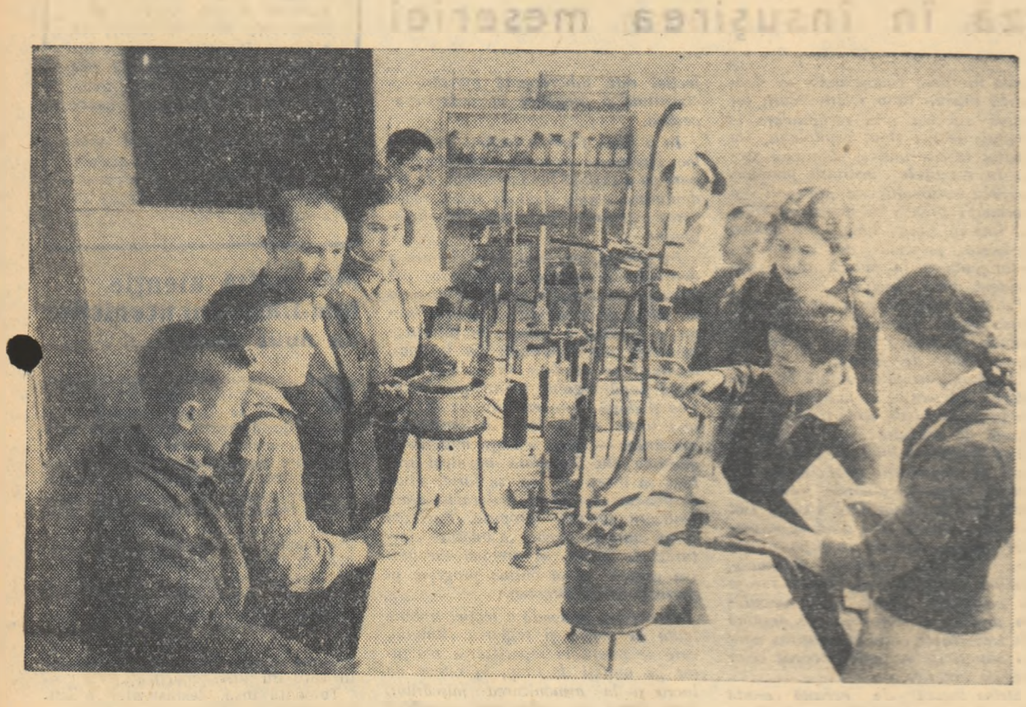

Membri ai cercului tehnic „Rafinorul amator" de la școala de 7 ani nr. 15 din Ploești lucrînd în laborator.

Tinerii rafinori

Cu doi ani în urmă, la școala de 7 ani nr. 15 din Ploești s-a organizat — ținîndu-se seama de specificul industrial local și de faptul că o mare parte dintre elevi au părinți muncitori și tehnicieni în rafinării — un cerc tehnic de rafinare a petrolului, care s-a bucurat de un interes deosebit din partea elevilor.

Laboratorul cercului „Rafinorul amator" a fost amenajat într-o încăpere proprie și înzestrat cu instalații de gaze și de apă și cu aparatură specială, donată de rafinăriile nr. 1 și nr. 5 din Ploești. Aci elevii au avut posibilitatea să cunoască îndeaproape și să experimenteze diferite procedee tehnice de rafinare, analize de probe pentru laborator, să efectueze o serie de lucrări care contribuie la însușirea de către elevi a unor cunoștințe tehnice și deprinderi practice, la dezvoltarea și consolidarea cunoștințelor căpătate în cadrul orelor de chimie, fizică, geografie, științe naturale etc.

Membrii cercului și-au lărgit astfel cunoștințele despre structura solului și subsolului, au aflat care este caracterul specific al structurii subsolului petrolifer, cum se extrage și cum se prelucrează țițeiul, au efectuat lucrări practice privitoare la aflarea densității țițeiului și a produselor petrolifere, la fracționarea lor în aparate speciale de distilat prin încălzire etc. Vizitînd instalațiile rafinăriei nr. 5, ei au putut cunoaște la fața locului tehnica modernă de rafinare, procesul de automatizare al producției, camerele automate de control etc.

Într-o altă ședință de cerc membrii acestuia au supus produsele petrolifere la o serie de analize. Ei au efectuat experiențe folosindu-se de diferiți reactivi (acizi, baze, săruri), despre care învățaseră la chimie, ceea ce i-a făcut să înțeleagă mai bine importanța lor practică. Și în legătură cu această temă au făcut o vizită la laboratorul rafinăriei nr. 5, unde au văzut cum prepară chimiștii soluții ale reactivilor și cum le folosesc la analiza produselor petrolifere, pentru a le stabili randamentul și calitatea de comercializare.

Tematica cercului a fost treptat îmbogățită cu lucrări mai complexe, privind viscozitatea produselor petrolifere, congelarea lor, punctul lor de inflamabilitate etc. Experiențele efectuate în cadrul acestor lucrări le-au dat elevilor posibilitatea de a învăța să mînuiască densimetre, termometre, aparatura specială, de a efectua calcule, de a întocmi grafice pentru diferite temperaturi, de a se deprinde cu munca ordonată și cu tehnica securității muncii.

Activitatea în cadrul cercului este sprijinită de ingineri și tehnicieni de la rafinăria nr. 5, care patronează cercul.

Munca elevilor în cerc are rezultate pozitive și în ceea ce privește orientarea elevilor în vederea alegerii viitoarei lor profesiuni. Bună parte din elevii care au frecventat în anii trecuți cercul tehnic „Rafinorul amator" sînt acum elevi ai școlii profesionale de petrol din Ploești.

Prof. GH. ANGELESCU
directorul școlii de 7 ani nr. 15
Ploești

Tezele C. C. al P. C. U. S. și Consiliului de Miniștri al U. R. S. S.

Cu privire la întărirea legăturii școlii cu viața și dezvoltarea continuă a sistemului învățămîntului public

Țara sovietică trece printr-o perioadă de mare avînt. Economia statului se dezvoltă într-un ritm furtunos, știința și cultura cunosc o înflorire fără precedent, bunăstarea oamenilor muncii crește necontenit. Poporul sovietic — adevărat stăpîn al vieții și făuritor al istoriei — a obținut în toate domeniile construcției economice și culturale victorii remarcabile, care constituie obiectul unei mîndrii legitime pentru el, inspiră bucurie și speranță milioanelor de prieteni ai păcii și socialismului din întreaga lume și seamănă groază și descurajare printre dușmanii clasei muncitoare.

Țara sovietică se află în fața rezolvării unor noi sarcini grandioase. Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. va dezbate și va aproba cifrele de control ale dezvoltării economiei naționale pentru anii 1959—1965. Planul de șapte ani va constitui un program măreț al construcției comuniste, traducerea lui în viață va face Uniunea Sovietică mai puternică și mai bogată, va avea o importanță hotărîtoare pentru victoria în întrecerea pașnică a sistemului socialist cu cel capitalist.

Rolul hotărîtor în realizarea planurilor constructive îl au oamenii sovietici. Devotamentul lor față de cauza comunismului, dorința lor de a munci, priceperea lor de a traduce în viață mărețele sarcini trasate de Partidul Comunist — iată baza victoriilor noastre. V. I. Lenin ne-a învățat că educația și instruirea generației tinere, pregătirea unor cadre cu o înaltă calificare pentru toate ramurile economiei, științei și culturii trebuie să constituie în permanență obiectul unei deosebite griji a Partidului Comunist și a statului sovietic.

Școala sovietică a pregătit milioane de cetățeni instruiți și culți, participanți activi la construcția socialistă. Ea a educat minunate cadre de savanți, ingineri, constructori, ale căror cercetări, a căror muncă creatoare este întruchipată în astfel de victorii istorice în domeniul științei și al tehnicii ca sateliții artificiali ai pămîntului, centralele atomo-electrice, spărgătorul de gheață atomic, avioanele cu reacție pentru pasageri. Oamenii sovietici nu se pot mulțumi însă cu cele obținute. Viața pune în fața școlii sarcini noi.

Este necesar să înfăptuim reorganizarea învățămîntului public în așa fel încît școala medie și superioară sovietică să aibă un rol și mai activ în întreaga muncă constructivă a poporului sovietic. Căile unei asemenea reorganizări sînt trasate în memoriul tovarășului N. S. Hrușciov, primul secretar al Comitetului Central al P.C.U.S. „CU PRIVIRE LA ÎNTĂRIREA LEGĂTURII ȘCOLII CU VIAȚA ȘI DEZVOLTAREA CONTINUĂ A SISTEMULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI PUBLIC ÎN ȚARĂ". Propunerile expuse în memoriu sînt aprobate de Prezidiul C.C. al P.C.U.S. și sînt susținute cu căldură de opinia publică sovietică.

Școala și construirea comunismului

Transformarea comunistă a societății este indisolubil legată de educația omului nou, în care trebuie să se îmbine armonios bogăția spirituală, puritatea morală și perfecțiunea fizică.

Unul dintre principalele vicii ale societății vechi era prăpastia dintre munca fizică și cea intelectuală. Despărțirea muncii intelectuale de cea fizică s-a produs o dată cu apariția proprietății private asupra mijloacelor de producție și a împărțirii societății în clase antagoniste, dușmănoase. Intensificarea contradicțiilor capitalismului a adîncit și mai mult contrastul dintre munca intelectuală și cea fizică. Învățătura marxistă a spulberat legenda burgheză despre inevitabilitatea existenței veșnice a unei mase cenușii de oameni, a căror soartă este supunerea și munca fizică grea, pe de o parte, și a unei mîini de oameni cărora, chipurile, însăși natura le-a dat menirea să cugete, să conducă, să dezvolte știința, literatura și arta — pe de altă parte. Experiența Uniunii Sovietice, experiența poporului chinez și a popoarelor din celelalte țări socialiste a arătat în mod convingător că, indiferent de deosebirile de rasă, naționale și alte deosebiri, oamenii muncii eliberați de cătușele exploatării conduc statul nu mai prost, ci mai bine decît exploatatorii, că ei dezvoltă economia, știința, literatura și arta într-un ritm fără precedent.

Ruperea muncii intelectuale de cea fizică, transformarea activității intelectuale într-un monopol al claselor dominante au dăunat extrem de mult dezvoltării intelectuale a omenirii. Secole întregi societatea veche a organizat în așa fel școala încît ea să fie, de fapt, inaccesibilă pentru masele largi ale oamenilor muncii, slujind interesele exploatatorilor. Statul socialist își organizează școala în așa fel încît să fie pusă în slujba poporului, să înarmeze cu cunoștințe pe oamenii muncii, să contribuie la dezvoltarea tuturor talentelor populare. Școala sovietică educă tînăra generație în spiritul celor mai progresiste idei, în spiritul ideilor comunismului, cultivă în rindurile tineretului concepția materialistă — baza cunoașterii cu adevărat științifice a lumii.

Datorită realizării orînduirii socialiste munca s-a transformat la noi dintr-o povară, cum este în capitalism, într-o chestiune de onoare și o datorie cetățenească a fiecărui om. Se știe că în socialism se aplică principiul „de la fiecare după capacitate — fiecărula după muncă". Însă acest principiu nu este etern. În societatea comunistă va predomina alt principiu — „de la fiecare după capacitate — fiecăruia după necesități". Aceasta nu înseamnă, desigur, că în comunism va fi o viață boierească, în care vor domni lenea și trîndăvia. În ziua comunistă de mîine va fi o viață interesantă, creatoare, întemeiată pe muncă și pe cultură. Munca va deveni prima necesitate vitală a omului. Totodată, omul va avea mult mai mult timp pentru a se ocupa de știință, literatură, muzică, pictură, sport și de alte ocupații după plac. Marx scria că în societatea comunistă „dezvoltarea forțelor de producție se va desfășura într-un asemenea ritm, încît, cu toate că producția va fi calculată în vederea îmbogățirii tuturor, totuși timpul liber al oamenilor va crește".

Această măreață previziune a lui Marx se traduce în viață. Forțele de producție ale societății sovietice s-au dezvoltat într-atît încît reducerea orelor de muncă și sporirea timpului liber au devenit o problemă a zilei de astăzi. Aceasta înseamnă că fiecare om sovietic va avea tot mai multe posibilități de a îmbina munca cu învățămîntul, de a-și lărgi orizontul și de a-și satisface cerințele spirituale, care cresc tot mai mult cu cît ne apropiem de comunism.

Pornind de la teza leninistă că comunismul înseamnă în primul rînd o productivitate mai înaltă a muncii decît în capitalism, oamenii muncii, atît cei din industrie cît și cei din agricultură, trebuie să aplice în producție cele mai productive metode și cele mai noi realizări din domeniul științei și tehnicii. Dezvoltarea rapidă a mecanizării, automatizării și chimizării producției, folosirea largă a electronicii, a mașinilor de calculat, dezvoltarea prin toate mijloacele a electrificării și alte metode de înaltă productivitate schimbă în mod radical caracterul muncii.

În felul acesta, perspectivele dezvoltării tehnice și economice a Uniunii Sovietice — atît cele apropiate cît și cele îndepărtate — obligă pe toți oamenii muncii din societatea noastră la realizări din ce în ce mai mari. Pentru ei instruirea multilaterală devine o necesitate vitală.

Afirmația că în societatea comunistă, o dată cu automatizarea producției va dispare munca fizică, constituie cea mai profundă eroare. Firește că uriașul progres tehnic va ușura extraordinar de mult munca fizică; multe profesiuni care-l istovesc pe om au început și vor continua să dispară. Însă dezvoltarea armonioasă a omului este de neconceput fără o muncă fizică creatoare și dătătoare de bucurie, muncă ce fortifică organismul și îi dezvoltă funcțiile vitale.

Ideea îmbinării învățămîntului cu munca productivă preocupă de mult mințile progresiste ale omenirii. Încă socialiștii utopiști Campanella, Fourier, Owen, marele democrat revoluționar rus Cernișevski, atunci cînd zugrăveau societatea viitorului, spuneau că în socialism învățămîntul va fi strîns legat de munca productivă. Marii gînditori Marx, Engels, Lenin au pus ideea îmbinării învățămîntului cu munca productivă pe terenul real al luptei proletariatului pentru socialism și comunism, legînd-o organic de educația politehnică a tineretului în societatea socialistă.

Experiența școlii sovietice confirmă previziunea științifică a lui Marx, Engels, Lenin. În discursul său istoric rostit la Congresul al III-lea al Comsomolului, Lenin a explicat că tînăra generație trebuie să învețe comunismul legînd strîns fiecare pas al învățăturii, educației și pregătirii sale de lupta oamenilor muncii împotriva vechii societăți exploatatoare. „Numai în munca laolaltă cu muncitorii și țăranii poți deveni cu adevărat comunist" — spunea V. I. Lenin. Concretizînd această teză, el arăta că instruirea tineretului trebuie să se îmbine cu munca, cu lupta pentru reorganizarea industriei și a agriculturii pe baza electrificării, cu lupta pentru cultura și instruirea poporului. Principiul îmbinării instruirii cu munca productivă a fost formulat în cele mai importante documente ale Partidului Comunist.

În U.R.S.S. a fost înfăptuită o adevărată revoluție culturală. Școala sovietică a jucat un rol hotărîtor în această revoluție, contribuind la dezvoltarea culturii tuturor popoarelor din patria noastră multinațională.

Uniunea Sovietică ocupă unul din primele locuri din lume în ceea ce privește dezvoltarea științei și a tehnicii și a întrecut toate țările în privința numărului specialiștilor și a calității pregătirii lor. Cînd primul satelit artificial al pămîntului a străpuns spațiul cosmic, mulți oameni cu bun simț și cu judecată din lumea capitalistă au recunoscut că principala cauză care a determinat strălucita victorie a științei și tehnicii sovietice este larga dezvoltare și înaltul nivel al învățămîntului mediu și superior din U.R.S.S. Statele Unite ale Americii, ale căror cercuri conducătoare se făleau pretinzînd că ocupă un loc de frunte, declară

(Continuare în pag. 4)

IN SĂPTĂMINA ECONOMIEI

CREȘTE NUMARUL DEPUNATORILOR

De la începutul anului școlar, numărul depunătorilor la CEC din rîndul elevilor școlilor de cultură generală, profesionale și tehnice a crescut simțitor. Numai la școala profesională de pe lîngă uzinele „Semănătoarea", de pildă, există actualmente aproape 400 de ucenici deținători de librete CEC. Soldul mediu al depunerilor fiecărui ucenic din anul III depășește 300 lei.

Cu prilejul organizării „Săptămînii economiei" în numeroase școli numărul depunătorilor la CEC a crescut și mai mult. O vie preocupare în această direcție există, de exemplu, la școala de 7 ani din Cotnari, ca și la multe școli din orașul București, din regiunile Stalin, Cluj etc.

METODE BUNE DE EDUCARE ÎN SPIRITUL ECONOMIEI

„Săptămîna economiei" a determinat o serioasă intensificare a preocupării de a economisi și în rîndurile elevilor din școlile raionului Sibiu, în care, de altfel, activitatea de educare în spiritul economisirii se desfășoară permanent.

Un exemplu bun în această privință îl constituie școala de 7 ani din comuna Gura Rîului. Pentru stimularea elevilor aici s-a creat un colț C.E.C. la care se afișează lunar rezultatele obținute de fiecare clasă pe linie economisirii. Lunar se atribuie unei clase drapelul de clasă fruntașă.

O activitate intensă în privința economisirii se desfășoară și la școlile din comunele Cristian, Rășinari, Veștem și Tălmaciu. Din economiile la CEC elevii acestor școli au organizat excursii, au fost la spectacole, și-au procurat rechizite, material sportiv etc.

EDUCAREA ELEVILOR
în spiritul apărării avutului obştesc

Activitatea didactică şi educativă a profesorilor din şcolile profesionale şi tehnice ale sectorului finanţe, comerţ, cooperaţie s-a orientat în ultima perioadă către găsirea unor noi forme pentru dezvoltarea în rîndul viitorilor lucrători din aparatul economic şi din comerţ a simţămîntului patriotic de a apăra bunul obştesc şi de a veghea necontenit la respectarea legalităţii socialiste.

O contribuţie deosebită a avut, în această privinţă, orientarea tematică a orelor educative către discutarea rubricii „Din sălile tribunalului" care apare în unele ziare şi care cuprinde relatări cu privire la pedepsirea unor delapidatori şi hoţi ai avutului obştesc. Astfel de teme au avut, de exemplu, orele educative de la şcolile tehnice de comerţ din Iaşi, Craiova şi Bucureşti, şcoala tehnică financiară din Bucureşti etc. În acelaşi timp elevii au citit şi au discutat în orele educative articole despre atitudinea vigilentă a oamenilor muncii care au demascat şi au dat pe mîna justiţiei populare pe cei ce au atentat la avutul obştesc. Ei au înţeles astfel mai profund faptul că lupta pentru apărarea avutului obştesc este un sector important al luptei poporului muncitor împotriva duşmanilor înrăiţi ai regimului democrat-popular.

Deosebit de utile şi apropiate elevilor sînt exemplele activităţii de respectare a legalităţii populare date de absolvenţii şcolilor în care învaţă ei. Înţelegînd valoarea acestor exemple, profesorii şcolii tehnice financiare din Bucureşti le vorbesc pe larg elevilor lor despre activitatea absolvenţilor Florea Răduţ şi Dobre Soare, de pildă, care prin activitatea lor intransigentă de apărare a avutului obştesc, de demascare a infractorilor, şi-au cîştigat stima tuturor.

Majoritatea cadrelor didactice din şcolile profesionale şi tehnice din sectorul finanţe, comerţ, cooperaţie se străduiesc ca, prin aplicarea unor metode cît mai eficace, să educe la ucenici şi elevi spiritul de răspundere pentru apărarea şi buna gospodărire a avutului obştesc.

Rezultatele pozitive ale metodelor bune de educare a viitoarelor cadre de lucrători în cooperaţie s-au vădit în cadrul lunilor de practică în producţie. Posedînd cunoştinţe temeinice asupra legilor şi normelor contabile în vigoare, elevii şcolii tehnice de cooperaţie din Buzău, bunăoară, au putut aduce o contribuţie rodnică la organizarea mai bună a muncii unor cooperative săteşti ajutîndu-le să-şi ridice rentabilitatea, să răspundă în mai largă măsură cerinţelor aprovizionării cu produse industriale a ţărănimii muncitoare etc.

Trebuie să arătăm totuşi că nu toate conducerile şi cadrele didactice ale şcolilor din sectorul finanţe, comerţ, cooperaţie se preocupă pe măsura cerinţelor de îndeplinirea acestei sarcini.

Îndeosebi este neglijat aportul pe care-l poate aduce în această privinţă activitatea extraşcolară a elevilor. Astfel, de pildă, în planurile de activitate ale cercurilor de elevi din unele şcoli nu s-au prevăzut teme cu privire la avutul obştesc şi la apărarea lui sau, acolo unde există în plan asemenea teme, acestea au fost programate către sfîrşitul anului şcolar, în loc să fie trecute în rîndul primelor teme puse în discuţie. În cadrul cercurilor de elevi — ca, de altfel, şi în cadrul orelor educative din unele şcoli cum sînt şcoala tehnică financiară din Bucureşti, şcoala tehnică de comerţ din Iaşi etc. — nu se comentează, pe baza unor exemple desprinse din activitatea întreprinderilor şi instituţiilor în care elevii îşi desfăşoară practica, fenomenele pozitive specifice activităţii economico-financiare precum şi unele fenomene şi practici negative care aduc prejudicii băneşti întreprinderilor şi instituţiilor (stocarea de produse, neurmărirea operativă a debitorilor).

Iniţiativele şi metodele eficace folosite de unele cadre didactice pe linia educării elevilor în spiritul apărării legalităţii socialiste, cum este, de pildă, iniţiativa şcolii tehnice de comerţ din Bucureşti de a discuta împreună cu elevii unele cazuri de încălcare a legalităţii socialiste relatate în presă, trebuie popularizate şi generalizate în toate şcolile de comerţ, finanţe şi cooperaţie.

De asemenea, aceste şcoli trebuie să acorde pe viitor o mai mare atenţie educării sentimentului de răspundere pentru avutul poporului la elevii anului I. Tendinţa de a folosi cunoaşterea concretă de către elevii anului I a activităţii unităţilor socialiste cu cunoaşterea problemelor economice exclusiv din materialul cabinetului şcolar, aşa cum se obişnuieşte la şcoala tehnică financiară din Bucureşti, de exemplu, este dăunătoare. Educarea viitorilor lucrători ai sistemului financiar, comercial şi cooperatist trebuie să înceapă încă din anul I prin participarea lor directă la activitatea economică a întreprinderilor, cooperativelor şi unităţilor financiare şi prin cunoaşterea multilaterală a acestei activităţi şi a luptei pe care o desfăşoară lucrătorii cinstiţi din aparatul economico-financiar pentru apărarea avutului obştesc.

Asigurarea continuă a importanţului sector al finanţelor, comerţului şi cooperaţiei cu cadre temeinic pregătite, educate în spiritul vigilenţei, al respectării şi apărării bunului obştesc va contribui la curmarea infracţiunilor, a risipei şi proastei minuiri a mijloacelor materiale şi băneşti ale întreprinderilor industriale, unităţilor financiare, comerciale şi cooperatiste.

Să ducem mai departe succesele dobîndite

(Urmare din pag. 1)

popular. Muncitorii din învăţămînt ştiu că munca lor este o părticică din munca întregului popor, că eforturi pe care ei îl depun reprezintă o parte din efortul general pe care îl depune întregul nostru popor pentru făurirea unei vieţi mai bune şi mai fericite. Ei sînt astăzi bucuroşi şi mîndri că, alături de oţelarii de la Hunedoara, de constructorii de pe şantierul hidrocentralei de la Bicaz sau de colectiviştii din regiunea Constanţa, pot raporta partidului această biruinţă obţinută în realizarea revoluţiei culturale.

Succesul dobîndit nu trebuie să ducă, însă, la autolinişiire. Cuprinderea în şcoli a unui număr atît de însemnat de elevi poate deveni numai un succes aparent, dacă ne mulţumim cu ceea ce am făcut pînă acum. Copiii şcolarizaţi trebuie să continue învăţătura pînă la încheierea anului şcolar, să-şi însuşească cunoştinţele prevăzute de programele şcolare şi, pe baza pregătirii lor reale, să promoveze clasa. Numai astfel vom putea vorbi de un succes deplin. De aceea, analiza serioasă şi cu spirit de răspundere a muncii noastre, a sarcinilor de viitor arată că acum în faţa muncitorilor din învăţămînt stă sarcina mare şi nicidecum uşoară de a consolida şi desăvîrşi rezultatele obţinute, prin menţinerea în şcoală a tuturor elevilor cuprinşi şi prin pregătirea lor temeinică.

Succesul dobîndit ridică astăzi în faţa noastră, a tuturor muncitorilor din învăţămînt, sarcini mari. Este necesar să folosim toate posibilităţile pentru ca nici un elev să nu părăsească şcoala, să poată încheia cu bune rezultate anul şcolar. E toamnă, vine timpul ploios, se apropie iarna. Sînt unii elevi din mediul sătesc care locuiesc mai departe de şcoală, iar alţii care mai întîmpină unele greutăţi materiale. Trebuie să ne ocupăm de frecvenţa fiecărui elev; nici o lipsă de la şcoală, fie ea chiar motivată, să nu scape din atenţia cadrelor didactice şi a conducerii şcolii. Să cunoaştem motivele reale la fiecare caz în parte. Să deslușim bine cauzele şi să acţionăm imediat şi în mod concret. Acum, munca de lămurire nu mai este suficientă. Trebuiesc înlăturate cauzele care ar putea determina slăbirea frecvenţei, mobilizîndu-se toate mijloacele posibile.

Sfaturile populare, secţiile de învăţămînt şi cultură, directorii de şcoli, diriginţii, fiecare profesor trebuie să simtă răspunderea pentru menţinerea în şcoală a fiecărui elev. Comitetele de părinţi, organizaţiile de femei şi organizaţiile de tineret trebuie chemate în sprijin de pe acum. Trebuie folosit larg sprijinul însemnat pe care-l pot primi şcolile din partea sectorului socialist al agriculturii. Bine este să prevenim lipsa de la şcoală, nefrecventarea cursurilor de către unii elevi, asigurînd mijloacele de transport, organizînd gazde comune, aducînd unii elevi în internate, folosind judicios bursele etc.

Secţiile de învăţămînt şi cultură trebuie să îndrumeze şi să ajute şcolile, controlîndu-le la timp. Direcţiile şcolilor trebuie să acţioneze rapid. Consiliile pedagogice să analizeze imediat situaţia şi să stabilească planul de măsuri necesare. Trebuie găsite mijloacele de a ajuta efectiv pe fiecare elev. Sfaturile populare pot rezolva în interesul învăţămîntului unele situaţii — de exemplu, pot admite ca, acolo unde elevii din clasele V-VII vin din mai multe sate sau de la distanţe mari, aceste clase să funcţioneze dimineaţa.

A căuta explicaţii pentru „situaţia grea de la noi", sau pentru „un caz special" nu înseamnă a rezolva problemele, a îndeplini sarcinile.

Poporul nostru se dovedeşte setos de învăţătură. Manifestînd aceeaşi grijă, acelaşi devotament şi simţ de răspundere pe care l-au dovedit pînă acum, organele de învăţămînt şi cadrele didactice vor reuşi să aducă o contribuţie tot mai însemnată la satisfacerea cerinţelor culturale ale poporului, să realizeze un succes deplin în generalizarea învăţămîntului de 7 ani.

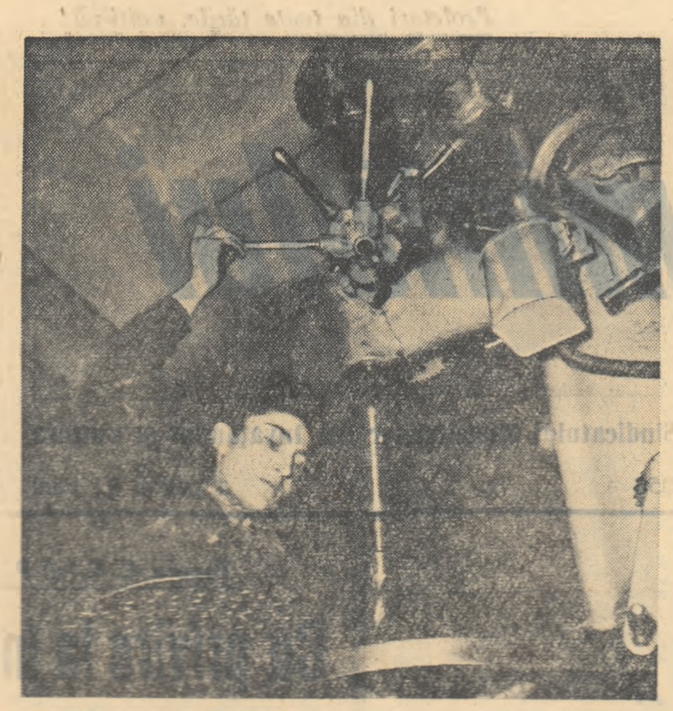

Elevul Ştefan Cornel din anul III Uzinăsarie al şcolii de meseriii din Cluj executînd un dispozitiv de protecţie.

Cartea tehnică
în sprijinul învăţămîntului

SĂPTĂMÂNA CARŢII TEHNICE se prezintă cu înfăţişări bogate în acest an editorial. Alături de oamenii de ştiinţă, inginerii, tehnicienii şi muncitorii, profesorii şi elevii din învăţămîntul de cultură generală şi din învăţămîntul profesional şi tehnic se bucură din plin de ajutorul preţios pe care îl dă această carte muncii lor, învăţăturii.

Editura Tehnică a scos anul acesta aproape o sută de manuale didactice pentru şcolile profesionale, tehnice şi tehnice de maiştri. Editurile acestor manuale n-a cunoscut niciodată o asemenea amploare ca în prezent.

Au apărut manuale de specialitate pentru şcolile din industria construcţiilor de maşini, electrotehnică, energetică şi electronică, pentru şcolile din industria petrolului şi minelor, pentru şcolile din industria uşoară şi bunurilor de larg consum, pentru şcolile de construcţii, arhitectură, transporturi. Manualul didactic pentru învăţămîntul profesional şi tehnic isi capătă pe zi ce trece locul lui bine definit în procesul acestui învăţămînt. Activitatea profesorilor, elevilor şi ucenicilor devine astfel mai rodnică, mai uşoară. Noile manuale didactice expun materialul, ştiinţific instruin mod corect, în concordanţă cu ultimele descoperiri ştiinţifice, dau scheme şi ilustraţii care înlesnesc înţelegerea proceselor tehnologice. Aceste manuale sînt folosite şi de cadrele didactice din şcolile de cultură generală, îndeosebi de profesorii de fizică şi de chimie şi de maiştrii care conduc lucrările practice de ateliere. Printre manualele deosebit de solicitate de aceştia cităm: „Manualul general de tîmplărie", „Curs general de lăcătuşărie", „Manual de automobile", „Geologie şi zăcăminte", „Fabricarea celulozei", „Maşini termice", „Sudura metalelor".

Cartea tehnică răspunde tot mai activ la sarcinile legării cît mai strînse a învăţămîntului de viaţă, de lămurirea problemelor noastre cu practica. Numeroase lucrări publicate în ultimul timp vin direct în sprijinul profesorilor şi al maiştrilor care introduc pe tineri elevi în taina tehnicii, îndrumînd şi îndrăgostind munca în producţie.

De pildă, la Editura Tehnică a apărut lucrarea „Centrale atomo-electrice", care prezintă pe scurt progresele U.R.S.S. în domeniul folosirii pacifice a energiei nucleare şi numeroase informaţii cu privire la ultimele realizări în acest domeniu. Lucrarea „Ce este arderea", tradusă din limba rusă, îşi propune să popularizeze problemele privind procesele de ardere, o ramură importantă a tehnicii moderne. „Celulele fotoelectrice şi aplicaţiile lor" îi familiarizează pe cititori cu noţiuni teoretice şi procedee de construcţie privind celulele foto-electrice, precum şi cu aplicaţiile lor în televizie, cinematografie, automatizare etc.

Multe cărţi din lucrările care apar în „COLECŢIA RADIO". Cărţile pentru această colecţie au luat proporţii de masă, mai ales în rîndul elevilor. Dacă ne amintim o privire asupra cîtorva titluri apărute în această colecţie, vom vedea: „Introducere în radiotehnică", „Redresoare cu semiconductori", „Radiotehnica distractivă", „Televiziunea pe înţelesul tuturor", „Cum se face un film", ne dăm seama că Editura Tehnică se străduieşte să răspundă tot mai activ interesului tineretului.

Nu pot fi citate colecţiile de popularizare a ştiinţei şi tehnicii care apar la Editura Tineretului: „ŞTIINŢA IN VIINGE" şi „DE AJUTORUL ACTIVITĂŢII PRACTICE A PIONERILOR ŞI ŞCOLARILOR", care au devenit prietenii nedespărţiţi ai elevilor, îndrumînd în diferite activităţi practice. În lucrări ca „Mecanica pentru tineret", „Construcţii electro-tehnice", „Cartea tînărului electrician", „Măsurăm pămîntul", „Să cunoaştem motorul" etc. elevii găsesc experienţe interesante şi aplicaţii practice ale legilor şi fenomenelor studiate de ei la diferite discipline.

Numai în cursul trimestrului an au fost puse la îndemîna cadrelor didactice şi studenţilor peste de cărţi tehnice şi ştiinţifice de nivel superior, din cele mai diverse specialităţi şi numeri de activitate.

În domeniul matematicii, fizicii şi chimiei, de pildă, au apărut peste 30 de lucrări, începînd cu cele de interes larg, cum sînt „Mărimi şi unităţi de fizică", „Memorator matematic şi tehnic", „Lucrări practice de chimie generală", şi terminînd cu lucrări care sintetizează ultimele cuceriri în anumite ramuri ale matematicii, fizicii şi chimiei, ca „Funcţiile Bessel şi aplicaţiile lor în fizică", „Elemente de mecanică cerească", „Introducerea în teoria relativităţii", „Studiul radiaţiei corpului negru", „Probleme de matematici", „Racheta şi satelitul artificial" etc.

Numeroase lucrări apărute se adresează în mod special profesorilor din învăţămîntul profesional şi tehnic. Astfel, în domeniul metalurgiei au apărut „Defectele pieselor turnate", „Teoria mecanismelor şi a maşinilor", „Motoare cu ardere internă", „Controlul tehnic la prelucrarea metalelor", „Tehnologia sudării şi tăierii metalelor", „Utilizarea plăcilor fibro-lemnoase". Pentru cadrele didactice din domeniul construcţiilor, deosebit de utile sînt lucrările „Beton şi beton armat", „Materii prime textile vegetale în R.P.R.", „Automatizarea în industria alimentară", „Arhitectura populară românească", „Beton armat", „Construcţii industriale". Toate aceste lucrări contribuie la îmbogăţirea cunoştinţelor tehnice şi ştiinţifice ale profesorilor din învăţămîntul profesional şi tehnic, îndeosebi la cursul cu reputaţia tehnicii din ţara noastră, din Uniunea Sovietică şi din toată lumea.

Niciodată studiul cărţii tehnice n-a cunoscut un asemenea avînt ca în anii regimului de democraţie populară. Ea este un instrument activ care slujeşte pe muncitor şi tehnician, pe savant şi pe inginer, pe profesor şi pe elev. De aceea, în ţara noastră se face totul pentru ca cei ce muncesc în producţie sau în institutele ştiinţifice, profesorii, studenţii şi elevii să dispună din ce în ce mai mult de cărţi tehnice valoroase.

MARIN ENE
redactor şef adjunct al Editurii Tehnice

Instructajul simultan la mai multe clase
PE TEMA INSTRUIRII PRACTICE

O metodă de instruire practică folosită deosebit de frecvent, mai ales în şcolile agricole, este metoda executării acelaşi lucrări de către ucenici din clase şi ani de studii diferiţi.

În aplicarea acestei metode trebuie să se ţină seama de nivelul neuniform de cunoştinţe al ucenicilor şi elevilor, de vîrsta diferită a acestora etc. Metoda executării simultane de către mai multe clase a aceleiaşi lucrări ridică de asemenea problema asigurării locurilor de muncă necesare pentru toţi ucenicii şi elevii, precum şi probleme privind repartizarea unor operaţii corespunzătoare programelor de practică pentru anii de studii respectivi, aplicarea ştiinţifică a principiului diviziunii muncii şi obţinerea unei productivităţi înalte.

Străduindu-se să rezolve cît mai bine aceste probleme, cadrele didactice de la centrul şcolar agricol de pe lîngă staţiunea experimentală de cultivare a porumbului din Turda Izbutesc să asigure desfăşurarea în condiţii bune a instructajului simultan. Iată, de pildă, cum au fost rezolvate cerinţele de natură organizatorică, tehnică şi pedagogică în cadrul instructajului simultan la lucrarea „Sortarea şi insilozarea cartofilor", la care au participat ucenicii din anul I, precum şi trei echipe de ucenici din anii II şi III.

Dimineaţa, în careu, a fost anunţată lucrarea care va fi executată şi s-a indicat felul cum se va desfăşura. În timp ce ucenicii din anii II şi III au fost repartizaţi la operaţii care cereau mai multă pricepere şi o mai mare răspundere în muncă, operaţii legate direct de confecţionarea silozurilor şi insilozarea propriu-zisă, cei din anul I au fost instruiţi să execute operaţii de sortare a cartofilor.

După ce i-a condus pe ucenici la locul unde urmau să lucreze şi le-a cerut să-şi noteze datele mai însemnate şi termenii tehnici din conţinutul lecţiei, profesorul care lucra cu anul I a explicat care este scopul sortării cartofilor arătînd că, deoarece aceştia sînt de mărimi diferite, unii întregi iar alţii loviţi de unelte cu ajutorul cărora au fost recoltaţi, că deseori soiurile de cartofi pentru sămînţă, pentru menaj, pentru hrana animalelor sau industrializare se amestecă, este necesar să fie grupaţi înainte de insilozare ţinîndu-se seama de utilizarea pe care o vor primi. Pentru a demonstra criteriile după care trebuie sortaţi cartofii, profesorul a ales cîţiva cartofi de mărime mijlocie, care nu aveau nici o lovitură şi nici nu erau tăiaţi de unelte, explicînd ucenicilor că aşa trebuie să fie cartofii pentru sămînţă. Le-a indicat de asemenea numele soiului de cartofi pe care îi vor alege — roz de vară. Au fost aleşi apoi cîţiva cartofi mari destinaţi pentru menaj şi cartofi mici, tăiaţi sau loviţi, pentru furaj.

Pentru a verifica dacă ucenicii au înţeles criteriile de sortare a cartofilor, profesorul a cerut ca fiecare să aleagă cîte 3—4 cartofi de fiecare fel. A indicat apoi în care siloz se vor transporta cu coşurile diferitele categorii de cartofi.

Clasa a fost împărţită în 5 echipe de cîte 6 ucenici. În întocmirea echipelor s-a ţinut seama ca ucenicii cu aptitudini fizice diferite să fie repartizaţi proporţional pe echipe.

Ucenicii s-au aşezat în jurul stivei de cartofi, pe grinzi de lemn aduse dinainte, în aşa fel încît să poată lucra mai uşor. Din fiecare echipă, prin rotaţie, cîte doi elevi au transportat cartofii aleşi la silozurile respective.

După începerea lucrării profesorul a controlat continuu cum lucrează fiecare ucenic şi fiecare echipă în parte. Repeta demonstraţia acolo unde observa ca alegerea nu se face corect şi atrăgea atenţia, în special, asupra greşelilor mai grave, ca de pildă amestecarea soiurilor. Cîţiva ucenici găsind mai multe exemplare de cartofi mari, dar de culoare albă, profesorul le-a explicat că aceştia fac parte din soiul Akerzegen, specificînd că, deşi sînt mari, nu au însuşiri alimentare prea valoroase, deci trebuie sortaţi în grămada cartofilor pentru hrana animalelor.

La începutul lucrării unii ucenici n-au reţinut pe deplin caracterele morfologice ale diferitelor categorii de cartofi. Încetul cu încetul, însă, ei au reuşit să deprindă formele acestora şi ritmul lucrului a crescut în mod simţitor.

În acest timp, ucenicii din anii II şi III, împărţiţi în echipe, au efectuat prin rotaţie fiecare din lucrările de bază cerute de construcţia silozurilor: fixarea poziţiei acestora şi a distanţelor dintre ele, confecţionarea coşurilor de aerisire, aşezarea cartofilor în silozuri, acoperirea silozurilor. Lucrările lor au avut caracterul obişnuit al practicii în producţie, numai că s-au desfăşurat direct sub supravegherea profesorilor de tehnologia meseriei. Alături de fiecare echipă de ucenici, staţiunea experimentală Turda a repartizat, la cererea şcolii, cîte un muncitor specializat în lucrări de însilozare. Ucenicilor din anul II, care executau pentru prima oară asemenea lucrări complicate, le-au fost reamintite cunoştinţele de tehnologie necesare.

Apoi, profesorul a indicat dimensiunile de adîncime şi lăţime a silozurilor, orientarea faţă de pantă şi de punctele cardinale. Printr-o discuţie cu ucenicii s-a lămurit importanţa coşurilor din scînduri aşezate din distanţă în dinstanţă sau în mijlocul masei de cartofi din siloz (coşuri de aerisire), arătîndu-se că acestea asigură păstrarea cartofilor în bune condiţii, nealteraţi. Tot în acelaşi fel s-a lămurit rolul canalului de pe fundul silozului şi al paielor de pe aria unde sînt clădiţi cartofii şi din siloz.

La sfîrşitul muncii pentru sortarea şi insilozarea cartofilor, care a ţinut două zile, a fost analizată şi apreciată munca ucenicilor şi contribuţia lor la realizarea generală a lucrării. Totodată s-au acordat ucenicilor note pentru realizarea operaţiei respective.

Lecţia realizată de centrul şcolar agricol din Turda a evidenţiat posibilitatea desfăşurării unui instructaj separat pe clase, limitat la nivelul de pregătire al fiecărui an de studii, deşi locul de muncă era acelaşi pentru mai multe clase, cu nivel diferit de pregătire.

În comparaţie cu tipul de lecţie caracteristic perioadei de învăţămînt practic de la începutul anului I, în care instructajului teoretic îi urmează numai un exerciţiu practic, tipul de lecţie de mai sus este propriu perioadei de formare a deprinderilor. Ucenicii participă acum în mod activ la lucrări de producţie, lucrări care nu trebuie să depăşească însă nivelul cunoştinţelor practice.

Aprecierea cunoştinţelor practice ale ucenicilor se poate face la sfîrşitul fiecărei lucrări în parte sau după un număr mai mare de lucrări, cînd se obişnuieşte să se analizeze amănunţit atît lucrările cît şi modul de comportare şi rezultatele obţinute de fiecare ucenic în decursul executării. Caietele de lucrări practice, pe care profesorul are datoria să le corecteze regulat, constituie un ajutor preţios în aprecierea corectă a activităţii fiecărui ucenic.

Instructajul simultan la mai multe clase are un puternic caracter stimulativ. Muncind alături de ucenicii mai mari, cărora li se încredinţează lucrări cerînd o tehnică înaintată, ucenicii anului I au în faţă perspectiva activităţii lor viitoare. Totodată în efectuarea unor asemenea lucrări se dezvoltă mult simţul de răspundere în muncă al ucenicilor din anii II şi III, care, ştiind că sînt urmăriţi cu atenţie în muncă de către ucenicii anului I, depun toate eforturile pentru ca priceperea lor să fie apreciată de colegii mai mici.

Sistemul de repartizare a mai multor clase din ani de studii diferiţi, simultan la aceeaşi lucrare, aplicat în mod just, după o pregătire minuţioasă, cu respectarea tuturor cerinţelor pedagogice şi tehnice contribuie la pregătirea şi educarea temeinică a schimbului de mîine al agriculturii noastre socialiste.

Ing. DUMITRU DANCA
Inspector metodist Cluj

Un atelier construit în întregime de ucenici

Prin muncă voluntară, ucenicii zidari şi tîmplari de la şcoala de meserii din Suceava au executat în întregime un atelier-şcoală destinat secţiei de zidărie. Atelierul, care se întinde pe o suprafaţă de 100 m.p., a fost dotat cu toate materialele şi uneltele necesare.

Cu prilejul inaugurării noului atelier, numeroşi ucenici au fost evidenţiaţi şi premiaţi pentru contribuţia adusă la construirea acestuia.

Mai multă atenţie familiarizării ucenicilor cu noul utilaj

Cu sprijinul uzinei metalurgice, şcoala profesională din Cugir a izbutit să asigure condiţii bune pentru desfăşurarea practicii în producţie a ucenicilor din anii II şi III. Comisiile de îndrumare a practicii se ingrijesc de încheierea contractelor de instruire cu maiştrii şi muncitorii fruntaşi, de asigurarea unor locuri de muncă corespunzătoare pentru ucenici, de folosirea acestora numai în munci calificate. Ca rezultat al acestei preocupări şi al grijii cu care sînt înconjuraţi de muncitorii vîrstnici, mulţi ucenici participă efectiv la realizarea sarcinilor de producţie, lucrînd umăr la umăr cu muncitorii din brigăzile şi echipele în care au fost repartizaţi.

Totodată însă, desfăşurarea practicii scoate la iveală şi unele deficienţe în ceea ce priveşte familiarizarea ucenicilor cu noul utilaj din întreprinderi. Astfel, unii ucenici strungari şi frezori din anii II şi III nu cunosc suficient unele maşini şi instalaţii moderne la care sînt repartizaţi să lucreze. Din această cauză ei procedează deseori la reglarea maşinilor-unelte fără să ţină seama de regimul optim de prelucrare indicat de biroul tehnic al uzinei. Deseori este necesară intervenţia muncitorilor calificaţi pentru reglarea maşinilor. Conducerea şcolii şi comisiile de îndrumare a practicii nu s-au îngrijit însă nici măcar în asemenea cazuri ca să li se lămurească ucenicilor cum trebuie manevrat utilajul.

Profesorii de tehnologie şi maiştri-instructori trebuie să-şi îndrepte mai mult atenţia în această direcţie, să-i ajute pe ucenici să se orienteze corect în stabilirea operaţiilor care trebuie executate, a metodelor înaintate de muncă ce pot fi aplicate. Este necesar de asemenea ca ucenicii să fie îndrumaţi să regleze maşinile-unelte şi instalaţiile pe bază de calcul, avînd în vedere regimul optim de prelucrare indicat. De asemenea profesorii de tehnologie, cu ajutorul şefilor de sectoare, trebuie să vegheze ca ucenicii să noteze în caietele de practică nu numai operaţiile pe care le execută în cadrul confecţionării unei piese, ci şi regimul de prelucrare, calculele pentru obţinerea elementelor necesare reglării maşinilor-unelte la care execută lucrarea, dispozitivele folosite — toate însoţite de schiţe.

AL. BREAJEN

Exersarea sistematică
cerinţă de bază în însuşirea meseriei

Înţelegerea meseriei de către ucenici şi elevi coincide cu dezvoltarea tuturor forţelor lor intelectuale, morale şi fizice, care asigură rezolvarea cu succes a sarcinilor puse de practicarea meseriei. Scopul general al instruirii practice în şcolile profesionale şi tehnice este tocmai dezvoltarea acestor forţe, care determină formarea cunoştinţelor şi deprinderilor practice. În realizarea acestei sarcini, exersarea sistematică, repetată şi continuă se prezintă ca o cerinţă didactică de bază. Numai prin exersare — deci în procesul muncii — ucenicii şi elevii se dezvoltă multilateral, capătă deprinderi şi priceperi temeinice.

Cînd vorbim despre exersare ca despre o cerinţă didactică de bază ne identificăm această noţiune cu executarea repetată în aceleaşi condiţii a unor operaţii. Noţiunea de exersare implică în primul rînd şi efectuarea operaţiilor în condiţii noi, diferite, variate de fiecare piesă în parte. Tocmai în felul acesta se dobîndesc şi se consolidează deprinderile, se formează priceperi care presupun posibilitatea de a acţiona cu succes, în condiţii variate, pentru realizarea unor lucrări diferite.

Procesul de instruire practică este în această privinţă deosebit de acela al învăţămîntului teoretic, în cadrul căruia însuşirea cunoştinţelor se efectuează într-un timp relativ scurt, iar fixarea are loc prin recapitulare la sfîrşitul lecţiei şi al capitolului, la sfîrşitul trimestrului şi al anului şcolar. În condiţiile instruirii practice, însuşirea volumului de priceperi şi deprinderi propus se realizează treptat, într-un timp lung, care adesea depăşeşte perioada de şcolarizare, prelungindu-se în munca din întreprindere după absolvire.

Pentru a asigura, prin exersare, formarea unor priceperi şi deprinderi trainice de muncă trebuie să respectăm o seamă de cerinţe.

O primă cerinţă se referă la organizarea sistematică şi unitară, pe întreaga perioadă de şcolarizare, a procesului de instruire practică. Aici se aplică învăţătura lui I. P. Pavlov care arată că includerea unor circuite noi într-un stereotip dinamic format se poate realiza numai dacă acestea sînt introduse treptat, fără a aduce schimbări brusce. Această condiţie o putem îndeplini exersînd sistematic, gradînd antrenamentul, alegînd în aşa fel conţinutul lecţiei, încît executarea pieselor şi obiectelor să permită atît trecerea treptată la însuşirea unor noi lucrări cît şi perfecţionarea celor predate anterior.

Strîns legată de această cerinţă este necesitatea executării unor obiecte utile, care să trezească interesul, să menţină atenţia concentrată şi să grăbească procesul de elaborare a noilor reflexe condiţionate. Operaţiile de pilire, tăiere, găurire etc., dacă nu sînt legate de confecţionarea unor obiecte utile şi interesante, pot plictisi pe elev sau ucenic. Dimpotrivă, ele devin atractive cînd se confecţionează obiecte folositoare, chiar dacă acestea necesită eforturi mai mari. Tineretul e întotdeauna atras de o activitate creatoare, care cere gîndire, eforturi.

Cum trebuie folosită exersarea în cadrul lecţiei practice?

În prima parte a acesteia, care cuprinde instructajul temei, demonstrarea ei verbală şi intuitivă, ucenicii îşi însuşesc cunoştinţele de tehnică şi tehnologie necesare efectuării operaţiei, îşi formează reprezentări etc. Cerinţele exersării se exprimă aici prin dozarea conţinutului şi alegerea metodelor pe baza cunoaşterii capacităţii ucenicului de a acţiona motric, de a percepe, de a-şi forma reprezentări, de a regla conştient forţa, direcţia şi ritmul mişcărilor. Ucenicul va putea astfel să-şi reprezinte, bunăoară, mişcarea înainte şi înapoi la pilire, mişcările de mînuire a dălţii, ferăstrăului, ciocanului etc. şi să memoreze regulile tehnologice de executare a lucrării.

După cum se vede, activitatea didactică desfăşurată în prima parte a lecţiei este subordonată exersării şi constituie o pregătire în vederea acesteia.

În a doua parte a lecţiei, cînd are loc efectuarea operaţiei, exersarea apare ca o cerinţă fundamentală, de îndeplinirea căreia depinde însăşi realizarea sarcinilor procesului de învăţămînt.

În general, procesul de elaborare a deprinderilor începe cu însuşirea capacităţii de a regla conştient direcţia — adică de a identifica poziţia mîinii, a uneltei, a piesei în diferitele momente ale activităţii. La început, ucenicul se conduce în această privinţă după regulile tehnologice învăţate şi după reprezentările vizuale, iar mai tîrziu — în faza automatizării mişcărilor — după senzaţii musculare, auditive etc. Totodată ucenicul trebuie să înceţe să regleze forţa, adică să dozeze energia musculară necesară realizării sarcinii propuse. Reglarea forţei ajută pe ucenic să înlăture eforturile de prisos, să prevină executarea greşită şi să obţină progrese în perfecţionarea direcţiei.

În aceeaşi perioadă a lecţiei trebuie luată în seamă şi reglarea ritmului, care se referă la repartizarea reacţiilor pe unităţi de timp, la viteza de lucru şi la armonizarea mişcărilor. Este drept că executarea activităţii în ritmul propus este posibilă numai într-o fază mai înaintată de dezvoltare a deprinderilor, care adesea coincide cu efectuarea automată a operaţiei, însă regulile în legătură cu ritmul de lucru trebuie aduse la cunoştinţa ucenicilor în timpul instructajului, deoarece ele îi ajută să regleze conştient direcţia şi îi învaţă să preîntîmpine greşelile, accidentele, oboseala.

Pentru a grăbi procesul de reglare conştientă a mişcărilor maistrul-instructor trebuie să folosească larg materialul intuitiv şi toate procedeele care activizează gîndirea elevilor şi ucenicilor şi îi ajută la reglarea direcţiei, forţei şi ritmului (de exemplu, utilizarea unui material mai moale, eventual lemn, mărginit de laturi metalice pentru reglarea direcţiei, dezvoltarea treptată a forţei în cadrul primelor exerciţii de pilire etc.).

Exersarea sistematică ca cerinţă a instruirii practice izvorăşte din însuşi caracterul procesului de învăţămînt în şcolile profesionale şi tehnice. Exersarea măreşte interesul pentru meserie, uşurează procesul de însuşire a cunoştinţelor şi de înţelegere a valorii lor practice, ajută pe viitorii muncitori să obţină o calificare înaltă pe baza unei atitudini conştiente faţă de muncă.

Prof. LIVIU FILIMON
Bacău

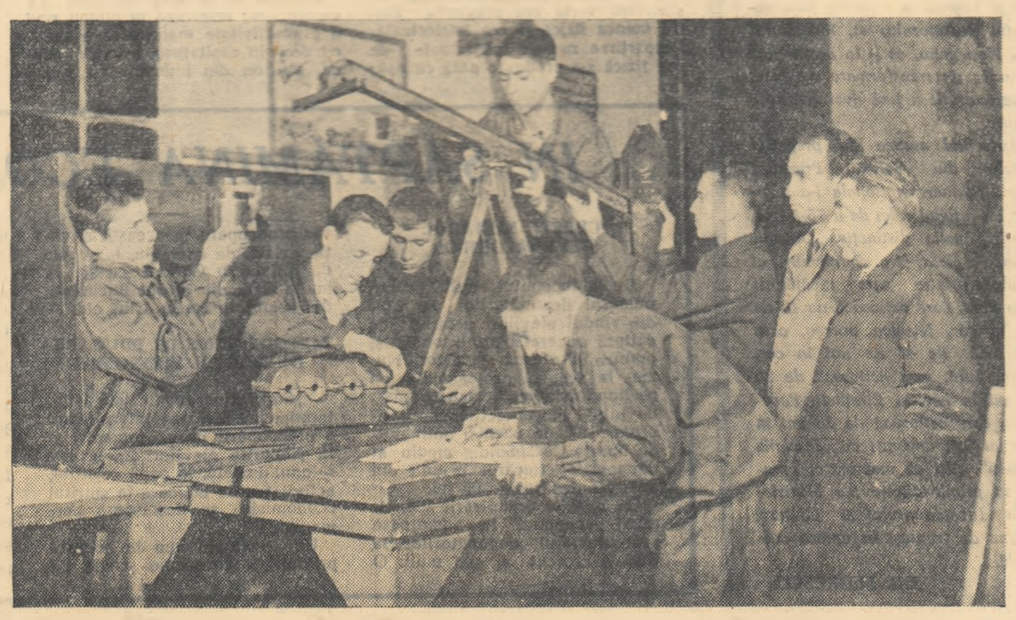

Macheta unei staţii de pompare pentru industria petroliferă, lucrată de ucenicii şcolii profesionale „Mao Tze-dun". Macheta va fi folosită ca material didactic pentru şcoală.

În atelierul școlii

Se măsură ce dobîndesc mai multă experiență în realizarea învățămîntului politehnic, în organizarea și desfășurarea lucrărilor practice, profesorii de specialitate și maiștrii rezolvă tot mai bine sarcina înarmării elevilor cu cunoștințe și deprinderi conștiente, întemeiate pe cunoașterea legilor științifice. În munca de atelier se folosesc în tot mai mare măsură cunoștințele teoretice pe care și le însușesc elevii în clasă. Continuă să se vădească însă în această direcție și o seamă de lipsuri.

Iată, bunăoară, cum s-a desfășurat o lecție practică în atelier cu elevii clasei a VIII-a „B" de la școala medie nr. 15 din București.

La începutul lecției tovarășul maistru Dumitru Preoteasa verifică cunoștințele și deprinderile elevilor cu privire la proiecțiile de prisme. Se execută proiecția unei piese exagonale găurite. Maistrul face mereu apel la cunoștințele de geometrie primite de elevi în clasa a VII-a. De pildă, la proiecția în plan vertical le cere să aplice cunoștințele privitoare la construcția dreptunghiului iar apoi, la proiecția în plan orizontal, să construiască exagonul cu rigla și compasul. Elevii sînt atrași de faptul că sînt solicitați să facă uz de cunoștințele lor și aceasta imprimă activității un caracter viu, interesant. Deoarece unii elevi confundă noțiunile de linie punctată și linie întreruptă, maistrul lămurește pe loc deosebirea dintre ele.

În timpul cît se execută desenele la tablă, tov. Preoteasa urmărește activitatea clasei și face fiecărui elev observația cuvenită.

Se trece apoi la ascultarea lecției teoretice: „Despre oțel și fontă". De data aceasta, din păcate, maistrul nu se mai sprijină în aceeași măsură pe cunoștințele elevilor. De exemplu, atunci cînd se vorbește despre aliaj el nu le cere să explice ce este acesta, să arate deosebirea dintre amestec și combinare. De asemenea, se vorbește despre temperatura de fierbere și despre temperatura de topire a oțelului fără să se arate ce este una și ce este cealaltă, sau despre șarjă fără să se arate ce înseamnă. Mai mult decît atît, tov. Preoteasa nu se preocupă nici de asigurarea caracterului intuitiv al lecției. El nu-i pune pe elevi în situația de a arăta un obiect din oțel și unul din fontă, de a le compara și deosebi. La fel se petrec lucrurile cînd se vorbește despre diferite feluri de oțel, deși în atelier se găsesc o serie de scule confecționate din oțel moale și altele din oțel special.

Lecția nouă are ca temă „Trasarea". Tovarășul Preoteasa explică verbal, destul de sumar, în ce constă aceasta și cu ajutorul căror unelte se execută. În tot timpul explicației elevii iau notițe. Numai după aceea li se prezintă uneltele respective și se trece la executarea trasării pe bucăți de tablă.

Unii elevi trasează cercuri sau patrate, alții prisme sau cuburi. Dacă cercul este trasat cu oarecare ușurință, pătratul însă nu, deoarece elevii nu știu, pur și simplu, cum să-l traseze. Nu-i de mirare, pentru că explicațiile au fost insuficiente. Maistrul n-a făcut nici o demonstrație și nici acum, cînd constată că o serie de elevi sînt nelămuriți, nu dă explicații suplimentare și nici nu arată concret cum trebuie să se lucreze.

Terminîndu-se trasarea, se trece la tăierea pieselor cu foarfeca. Procedînd just, maistrul cere elevilor să arate pe ce principii ale mecanicii se bazează construcția acestui instrument. El răspund că este o pîrghie de gradul I și explică cum funcționează.

Cu aceasta lecția se termină. Deși a durat două ore, pentru partea practică propriu-zisă s-au rezervat numai 10 minute, timp în care s-ar fi putut face abia fixarea cunoștințelor. Este limpede că în asemenea condiții elevii n-au reușit să dobîndească măcar cît de cît deprinderi de trasare și de tăiere.

Ce a dus la această situație? Este aici și o lipsă a maistrului, care n-a știut să dozeze cu pricepere timpul de care dispunea, dar și o defecțiune a programelor. În programa de desen nu se prevede nimic cu privire la proiecții de corpuri. La rîndul ei, programa lucrărilor de atelier nu ține seama suficient de nivelul de cunoștințe al elevilor. De aceea maistrul a pierdut mult timp în prima parte a lecției, la verificare, pentru a consolida cunoștințele predate de el anterior cu privire la unele chestiuni de desen tehnic și de tehnologia prelucrării metalelor.

Aici se manifestă, însă, și urmările lipsei de colaborare între maiștri și profesorii de specialitate. Fără îndoială că tov. Preoteasa și-ar fi rezolvat mult mai bine sarcina dacă ar fi cerut ajutorul colegilor care predau desenul și fizica. Dar și aceștia ar fi avut datoria să nu aștepte numai să li se solicite sprijinul, ci să se intereseze ei înșiși de felul cum se desfășoară munca în atelier și să-l ajute pe maistru.

În general se constată că profesorii de fizică, chimie și matematică ai școlii nu se preocupă suficient de activitatea elevilor în atelier. Același lucru se poate spune și despre diriginți, care dau și ei prea puțină importanță acestei activități.

Pentru ca munca desfășurată de elevii școlilor de cultură generală în ateliere să dea rezultate cît mai bune, pentru ca ei să știe să aplice în mod conștient și creator în viață, în producție, cele învățate aici, este absolut necesar ca ei să nu-și însușească pur și simplu deprinderi meșteșugărești, ci să cunoască bazele științifice pe care se întemeiază prelucrarea metalului și a lemnului, ca și construcția și principiile de funcționare ale uneltelor pe care le mînuiesc. Maiștrii care conduc lucrările practice de atelier, ca și profesorii de fizică, chimie, matematică, desen, trebuie să țină seama permanent în activitatea lor de acest fapt.

ELENA GIURGAN

Lectorate pentru părinți

Filiala S.R.S.C. Constanța a inițiat, în mai multe centre școlare, lectorate pentru părinți. Conferințele ținute în cadrul lectoratelor sînt scrise de cei mai buni pedagogi din regiune și tratează probleme privitoare la psihologia copilului și la metodele de educare a copiilor.

Lectoratele ce se desfășoară în incinta școlii medii nr. 1 din orașul Constanța pentru părinții ai căror copii învață în școlile medii nr. 1, 2, 3, pedagogică și elementară nr. 12, au dezbătut teme ca „Omul este educabil", „Să ne cunoaștem copiii" etc. pe marginea cărora s-au pus numeroase întrebări.

Conferințele care au loc săptămînal sînt audiate în medie de 250 de părinți și sînt urmate de filme adecvate tematicii lectoratului.

ION NICHITA

Elevii clasei a X-a „A" de la școala medie „Mihail Eminescu" din Capitală dau teză la istorie.

O zi din munca directorului

În activitatea sa, tovarășul Ion Lazăr, directorul școlii medii nr. 2 din Botoșani, se preocupă cu precădere de problemele conținutului muncii instructiv-educative din școală.

Să urmărim activitatea lui în cursul unei zile.

O atenție deosebită a acordat directorul în această zi controlului și îndrumării muncii pe care o desfășoară cadrele didactice la clasă. În carnetul lui erau notate lecțiile la care urma să asiste. Asistența la ora de geografie de la clasa a VII-a trebuia să lămurească dacă tovarășa profesoară Cornelia Livescu (care înlocuia pe profesoara clasei, aflată în concediu de boală) se pregătește cu conștiinciozitate pentru predare. La lecția de istorie ținută de tovarășa profesoară Amalia Pascal la clasa a VI-a „A" directorul își propunea să urmărească stilul de muncă al profesoarei, deoarece era informat că elevii întîmpină greutăți în însușirea cunoștințelor la obiectul respectiv. De asemenea, asistența la o lecție de geografie la clasa a VI-a avea drept scop să controleze progresele făcute de profesor în urma îndrumărilor pe care le primise cu prilejul unor asistențe anterioare.

În cadrul discuției ce a avut loc după cursuri directorul a relevat în mod just părțile pozitive și lipsurile lecțiilor la care a asistat, făcînd cîte o caracterizare a fiecărei lecții în parte. Printre altele, el a subliniat priceperea cu care, la ascultarea lecției despre podișul Moldovei, tovarășa Cornelia Livescu a adus unele completări referitoare la realizările obținute în anii puterii populare în raionul Botoșani, arătînd că acestea au contribuit la cunoașterea de către elevi a ținutului natal, la educarea lor patriotică. El a semnalat însă și unele lipsuri (spre exemplu, lipsa de grijă pentru exprimarea corectă a elevilor). Referindu-se la lecția de istorie ținută de tovarășa Pascal, directorul a observat că aceasta a dovedit o bună pregătire. El a arătat însă că lecția s-a desfășurat într-un ritm prea grăbit, că profesoara nu a insistat asupra unor noțiuni mai dificile, cum sînt acelea de clasă socială, iobag, nobil, proletar, burghez, capitalist etc. Critica directorului a relevat, de asemenea, și alte aspecte importante legate de conținutul și metodica lecțiilor respective.

Observațiile directorului, deși competente și sistematice, au avut totuși un caracter mai mult constatativ. Așa, de pildă, deși a semnalat lipsurile relevate în lecția tovarășei Pascal, el nu a stăruit asupra faptului că precipitarea acesteia în expunere îngreunează urmărirea de către elevi a ideilor lecției și, deci, și înțelegerea acestora, n-a dat profesoarei îndrumările ce se impuneau.

Faptul că directorul a mers la lecția unui profesor pentru a vedea în ce măsură acesta și-a îmbunătățit munca în urma recomandărilor făcute cu prilejul unor asistențe anterioare arată că directorul obișnuiește să-i îndrumeze pe profesori și să controleze apoi dacă indicațiile date sînt folosite la clasă. Este însă necesar să dea asemenea îndrumări în toate cazurile în care se simte nevoia.

Discuția directorului cu profesorii la lecțiile cărora a asistat ar fi fost mai concludentă și mai eficace dacă, înainte de a vorbi el însuși, ar fi cerut profesorilor să-și spună ei părerea. În felul acesta și-ar fi putut da seama în ce măsură profesorii sînt conștienți de propriile lor lipsuri. Era bine, de asemenea, ca directorul să dea cuvîntul profesorilor și la sfîrșit, pentru a vedea dacă ei și-au însușit criticile aduse și ce își propun în vederea înlăturării lipsurilor.

O importanță deosebită acordă tovarășul director Ion Lazăr problemelor educative. La controlul efectuat în dimineața zilei respective, atenția lui s-a oprit îndeosebi asupra ținutei elevilor.

Ce a determinat includerea acestui punct în planul de muncă al directorului?

Cu cîteva zile înainte, mai mulți elevi de la școala medie nr. 2 fuseseră criticați la stația de radioficare locală pentru ținută cosmopolită. În ziua următoare emisiunii de la stația de radioficare directorul a adunat elevii în careu și a stat de vorbă cu dînșii. El le-a arătat că imitarea servilă a modei din apus, extravaganța în ținută constituie manifestări incompatibile cu demnitatea unui cetățean al republicii noastre, și deci și a unui elev, că asemenea atitudini, care nu au nimic comun cu stilul nostru de viață, denotă lipsă de seriozitate și necinstesc nu numai pe elevii care le adoptă, ci însuși numele școlii.

Controlul efectuat acum de director a dovedit că discuția avută cu cîteva zile în urmă cu elevii a fost eficace. Aceasta nu l-a dus însă pe director la concluzia că problema ar fi rezolvată definitiv. El și-a propus să controleze în continuare ținuta elevilor, să ceară diriginților să facă același lucru și să discute această problemă în ședința cu părinții.

Orientarea directorului și măsurile luate în cazul de față au fost juste. Ele sînt însă, după părerea noastră, incomplete. Faptul că oamenii din afară de școală au observat și au semnalat un lucru de care directorul și profesorii școlii ar fi trebuit să se seziseze ei cei dintîi dovedește că întregul colectiv pedagogic a manifestat indiferență față de ținuta elevilor. Tocmai de aceea era bine ca problema să fie discutată cu întreg colectivul pedagogic, iar hotărîrile luate să includă măsuri educative mai cuprinzătoare. Ar fi fost bine, de pildă, să se prevadă discuții individuale sau în colectiv, articole la gazetele de perete, precum și alte activități care să ducă la crearea unei opinii sănătoase printre elevi în privința ținutei.

Pentru aceeași zi directorul și-a programat să cerceteze situația unui elev din clasa a VI-a despre a cărui purtare necorespunzătoare fusese sezisat. După cum spunea diriginta, acesta era un elev turbulent, care nu voia să învețe și avea, în plus, obiceiul de a fugi de la ore. Diriginta pretindea că a epuizat toate măsurile posibile și că singura soluție ar fi ca elevul să se transfere la o altă școală.

Pentru a lămuri lucrurile, directorul a chemat în ziua respectivă pe mama elevului și a stat de vorbă cu dînsa. Totodată el a discutat și cu alți profesori care predau la clasa respectivă. În felul acesta directorul a aflat că, la materiile la care este stimulat, elevul manifestă un interes deosebit și ia note bune, dar că, fiind o fire sensibilă, este nevoie să se procedeze cu el cu mult tact. Pentru a se convinge, directorul se hotărîse să urmărească personal comportarea elevului în timpul lecției. Mergînd la ore, el a constatat, însă, că acesta lipsește din clasă. Fugise de la ora de matematică, adică tocmai de la ora pe care o ținea diriginta.

Directorul și-a dat seama că îndreptarea elevului respectiv este posibilă dacă colectivul profesorilor care predau la clasa a VI-a va adopta o atitudine unitară, plină de înțelegere față de dînsul, dacă diriginta în primul rînd își va schimba stilul de muncă. În acest sens el a hotărît să discute cazul acestui elev cu întreg colectivul de profesori ai clasei. Deocamdată el a explicat diriginței că transferarea propusă de dînsa ar fi o măsură cu totul nepotrivită, că trecerea elevului la o altă școală, mai ales acum, în cursul trimestrului, nu este de fel recomandabilă.

În cursul zilei directorul a rezolvat și o serie de probleme administrativ-gospodărești sau organizatorice: controlul prezenței profesorilor și elevilor la clasă, verificarea și semnarea statelor de plată, verificarea dării de seamă a vechiului comitet de părinți în vederea alegerii noului comitet etc.

Ziua de muncă a tovarășului director Ion Lazăr a fost boată în activitate. O serie de observații notate de el în carnet au devenit puncte în planul său de lucru pentru săptămîna următoare: stabilirea unor măsuri de control asupra ținutei elevilor, discutarea situației elevului nedisciplinat din clasa a VI-a cu profesorii clasei etc. Alte aspecte — cum este lipsa de grijă a unor profesori pentru corectarea exprimării elevilor în timpul lecțiilor — vor fi discutate în consiliul pedagogic.

Cercetarea planurilor de muncă și a activității directorului pe o perioadă mai îndelungată ne-a arătat că tovarășul Ion Lazăr se preocupă permanent de controlul și îndrumarea muncii instructiv-educative: activitatea la clasă și extrașcolară, desfășurarea muncii metodice, confecționarea și folosirea materialului didactic, notarea elevilor, corectarea caietelor, pregătirea pentru teze etc.

Analizînd munca de o zi a tovarășului director Ion Lazăr, ne dăm seama că el a știut să învingă o greutate de care se plîng mulți directori — și anume, aceea că, fiind copleșiți de sarcini administrative, nu reușesc să se ocupe îndeajuns de problemele de conținut ale învățămîntului. Este adevărat că sarcinile de ordin administrativ sînt destul de numeroase în școală. Uneori ele sînt chiar presante nepuțind suferi nici un fel de amînare. Un director priceput va ști însă întotdeauna să rezolve problemele administrativ-gospodărești în așa fel încît să nu-i răpească prea mult timp. Tocmai acesta este meritul tovarășului director Ion Lazăr: că, organizîndu-și judicios munca, antrenînd în realizarea sarcinilor și ceilalți factori din școală, procedînd cu operativitate, a reușit să rezolve într-un timp relativ scurt sarcinile administrativ-gospodărești, astfel încît a putut să acorde importanța cuvenită problemelor de conținut, să desfășoare o largă activitate în direcția controlului și îndrumării procesului instructiv-educativ.

I. ADRIAN

Consecințele unor greșeli

Una din condițiile hotărîtoare pentru reușita unei lecții este pregătirea profesorului. Este vorba atît de pregătirea sa generală, cît și de pregătirea pentru fiecare lecție în parte. Consecințele pe care le-au fost ilustrate de o lecție de gramatică ținută de tovarășa Ana Arhire la clasa a V-a de la școala de 7 ani din Priponeștii de Sus, raionul Tecuci.

Să ne oprim asupra aspectelor mai importante.

În prima parte a lecției, tovarășa profesoară a efectuat, împreună cu elevii, corectarea temei date pentru acasă (sublinierea cu o linie a adjectivelor cu o singură terminație și cu două linii a adjectivelor cu două terminații). Întîlnind un adjectiv cu o singură terminație, profesoara le-a spus elevilor că pot recunoaște mai ușor această categorie de adjective prin aceea că ele se termină în vocala *e*.

Indicația era incompletă. Din această cauză, ea a dat naștere la unele confuzii. Astfel, întîlnind cuvîntul *cenușie*, elevii au declarat că acesta este adjectiv cu o singură terminație (deși în caiet îl aveau subliniat cu două linii). Intervenind, profesoara le-a cerut să pună adjectivul la masculin și la femenin (*cenușiu-cenușie*), pentru a le dovedi că este cu două terminații. În felul acesta, însă, ea a corectat doar greșeala elevilor, dar nu și pe a sa. De aceea, la exemplul imediat următor elevii au greșit din nou: ei au spus că adjectivul *veche* este adjectiv cu o singură terminație. Era clar că indicația dată de profesoară nu este satisfăcătoare. Totuși, profesoara nu a lămurit nici de data aceasta lucrurile. Abia după ce corectarea întregii teme a fost terminată, ea a venit cu completarea: „Nu toate adjectivele terminate în *e* sînt adjective cu o singură terminație".

Este evident că precizarea necesară trebuia făcută încă în lecția anterioară. Iar dacă profesoara a pierdut din vedere acest lucru, atunci ea trebuia să o facă la începutul lecției curente sau cel puțin o dată cu primul adjectiv cu o singură terminație întîlnit în text. Întîrziind, ea a prelungit confuzia elevilor, a provocat în mintea lor o legitimă nedumerire.

De fapt, precizarea de la sfîrșitul primei părți a lecției nu a fost îndestulătoare. Ținînd seama de confuziile manifestate în cursul corectării temei, profesoara avea datoria să dea explicații mai ample. Ar fi fost necesar ca, luînd mai multe adjective terminate în *e*, să se arate, pe baza comparării exemplelor, că sînt cu o singură terminație numai adjectivele care se termină în *e atît la masculin cît și la feminin, singular nominativ*.

O altă greșeală metodică a comis tovarășa Arhire în predarea lecției noi. După ce a anunțat tema („Acordul adjectivului cu substantivul"), ea a scris pe tablă două propoziții pe care le-a folosit pentru a stabili acordul în gen al adjectivului cu substantivul. A scris apoi alte patru propoziții, pe baza cărora a constatat că adjectivele se acordă și în număr cu substantivele pe care le determină. Încă două propoziții, scrise în continuare, au fost folosite pentru stabilirea acordului în caz. Procedeul a avut în primul rînd inconvenientul că a dus la separarea mecanică a unor aspecte formînd o unitate (acordul adjectivului în gen, număr și caz cu substantivul determinat). Dar nu numai atît. Folosind trei grupe de exemple, care au cuprins în total opt propoziții, profesoara a trebuit să consume întreg timpul lecției cu scrierea și analiza lor. Din această cauză nu a mai avut timp pentru fixare, iar aplicația începută a trebuit să fie întreruptă după primul cuvînt analizat, deoarece sunase clopoțelul. Tema pentru acasă a fost dată și ea în grabă. În felul acesta profesoara nu și-a putut da seama dacă elevii au înțeles lecția, iar consolidarea cunoștințelor a rămas să se facă abia în ora următoare, cu prilejul ascultării.

În lecția tovarășei Arhire s-au strecurat și unele greșeli de conținut. Astfel, ea a considerat eronată afirmația unui elev care a spus că substantivul *a pionierului* din propoziția „Cravata este a pionierului harnic" este în cazul genitiv. A acceptat în schimb răspunsul unui alt elev care (fiind dezorientat probabil de atitudinea profesoarei față de colegul său) a afirmat că substantivul *a pionierului* este în cazul acuzativ.

Greșeli de felul celor semnalate în lecția analizată nu sînt permise nici unui profesor. Ele sînt cu atît mai puțin admisibile tovarășei Ana Arhire, care are suficientă experiență la catedră și studii în specialitatea pe care o predă. Este absolut necesar ca în lecțiile următoare (îndeosebi cu prilejul recapitulării adjectivului) tovarășa profesoară să înlăture lipsurile cu care elevii au rămas din lecția la care ne referim. Totodată, se impune ca dînsa să se pregătească mai temeinic pentru lecții pe viitor. Spunem aceasta întrucît greșelile arătate se explică prin faptul că tovarășa profesoară nu a revăzut materia înainte de a se prezenta la clasă, nu a reflectat îndeajuns asupra exemplelor, metodelor și procedeelor ce le va folosi.

Consecințele greșelilor s-au putut vedea chiar din răspunsurile date de elevi în ora respectivă: confundarea adjectivelor cu două terminații cu adjectivele cu o singură terminație, sau confuzia în ceea ce privește cazurile substantivelor.

După cum am arătat, unele confuzii — manifestate de elevi la verificarea cunoștințelor — s-au datorat unor lipsuri în predarea lecției anterioare. La fel, greșelile din lecția curentă se vor resimți, sîntem convinși, în lecția următoare. Iar dacă ele nu vor fi îndreptate curînd, efectul lor se va putea prelungi încă multă vreme — răsfrîngîndu-se negativ asupra formării deprinderilor de vorbire și scriere corectă, ca și asupra formării deprinderilor de gîndire logică ale elevilor. Or, aceste deprinderi, care stau la baza însușirii cunoștințelor atît la limba romînă cît și la alte materii, au o mare însemnătate în pregătirea elevilor pentru viață. Tocmai de aceea este necesar să nu tolerăm greșeli de felul celor semnalate, să acordăm lecțiilor de gramatică atenția cuvenită.

N. ALEXE

Cum corectăm tezele

Corectarea tezelor are o deosebită importanță. Ea ne ajută să verificăm și să apreciem cunoștințele și deprinderile însușite de elevi în decursul unui trimestru și, totodată, să le atragem atenția asupra lipsurilor lor, pentru a putea să și le îndrepte în etapa următoare. Corectarea tezelor ne oferă, pe de altă parte, prilejul să descoperim propriile noastre lipsuri și să reflectăm asupra mijloacelor pe care trebuie să le folosim pentru a ne îmbunătăți munca.

Publicăm mai jos două articole în legătură cu problemele corectării și aprecierii tezelor, probleme deosebit de actuale în această etapă a anului școlar.

Florea Păsărică
profesor de matematică la școala medie nr. 18 „Mihail Eminescu" București

Pregătindu-mă pentru încheierea trimestrului, acord o mare atenție corectării tezelor. Încep corectarea cu citirea sumară a tuturor lucrărilor, pentru a-mi face o idee despre felul cum au fost înțelese și judecate de către întreaga clasă exercițiile sau problemele date. Citesc apoi amănunțit fiecare teză în parte, subliniind greșelile. Urmăresc cu atenție natura greșelilor de fond și de calcul.

În cazul greșelilor de calcul caut să stabilesc, prin aprecierea rezultatului, dacă ele sînt determinate de neatenție sau de nepricepere și trec observațiile respective pe caiet. În cazul greșelilor de fond, scot în evidență cauzele lor, care pot fi variate: aplicarea greșită a formulelor, înțelegerea greșită a conținutului problemei, necunoașterea teoremelor care se cereau să fie aplicate etc. Aceste observații le trec în caietele elevilor și în carnetul meu. Ele sînt folosite apoi la discutarea lucrărilor.

În analiza lucrării în clasă pornesc de la greșelile de fond cele mai frecvente și mai grave. Cu acest prilej nu mă limitez la o simplă enumerare a lor, ci, în limita timpului disponibil, fac apel la acele cunoștințe ale elevilor de care sînt legate greșelile respective.

În general, grupez greșelile de fond și cele de calcul după gravitatea lor. Trec la stabilirea notei numai după ce mi-am format convingerea asupra cauzelor care au dus la ivirea acestor greșeli. Dacă aceeași greșeală se repetă la majoritatea elevilor, chibzuiesc asupra felului cum am predat tema la care s-a ivit greșeala respectivă și în nici un caz nu procedez la scăderea notei în mod mecanic.

Mă străduiesc ca notele date să reflecte gradul de cunoștințe al elevilor, în funcție de natura greșelilor de fond sau de formă ale fiecărei teze, astfel ca elevii, atunci cînd se face analiza lucrărilor în clasă, să-și dea singuri seama de ce au primit o anumită notă și nu alta.

Ecaterina Mărgineanu
profesoară de limba romînă la școala medie nr. 2 din Bîrlad

Primele teze din anul acesta mi-au ridicat din nou o serie de probleme legate de corectarea și aprecierea lucrărilor scrise. Reflectînd asupra acestor probleme, mi-am dat seama că diferitele procedee de corectare trebuie să fie folosite în funcție de caracterul lucrării, de nivelul clasei, precum și de nivelul fiecărui elev în parte. Voi arăta cîteva asemenea procedee care, cred, sînt potrivite nu numai pentru limba și literatura romînă, ci și pentru alte discipline, ținînd seama, bineînțeles, de specificul fiecăreia.

În corectarea greșelilor de conținut folosesc două căi: Unele greșeli (confuzii de date sau nume, greșeli în stabilirea genului și speciei unei opere literare etc.) le subliniez și le corectez pe marginea caietului. Altele — cum ar fi necunoașterea subiectului operei sau interpretarea greșită a faptelor — care nu pot fi corectate în spațiul îngust de la margine, le subliniez doar și le discut apoi cu elevii în clasă. Atrag însă atenția elevilor și în scris asupra lor printr-o scurtă propoziție pe caiet.

La fel procedez și în cazul greșelilor de exprimare.

Uneori, acestea sînt de asemenea natură încît pot fi corectate pe loc (greșeli de topică, folosirea unor termeni improprii etc.). Alteori, corectarea necesită reformularea întregii fraze sau chiar a unui paragraf. În acest caz, subliniez greșeala cu o linie sinuoasă dusă pe margine, pe distanța respectivă, și discut cu elevul ulterior.

Greșelile de ortografie le subliniez cu două linii scurte și le încercuiesc, pentru a le scoate în evidență, iar corectarea lor o fac pe marginea caietului.

La sfîrșitul fiecărei lucrări fac o scurtă caracterizare a acesteia.

Ea îl ajută pe elev să-și dea seama de lipsurile sale mai importante, iar pe mine, ca profesor, să apreciez just lucrarea respectivă.

Așa cum am arătat, în corectarea tezelor țin seama și de nivelul clasei și al fiecărui elev în parte. La clasele mai mari sau chiar în cazul elevilor buni din clasele V-VII folosesc numai sublinierea, urmînd ca elevii să-și îndrepte ei înșiși greșelile. În ora de discutare a tezelor verific, însă, dacă elevii își dau seama în ce constau greșelile lor și dacă le-au corectat cum trebuie.

În ora de analiză a tezelor duc mai întîi cu elevii o discuție privitoare la greșelile tipice, comune majorității lucrărilor. După aceea, cer celor care au anumite nedumeriri să-mi pună întrebări și discut cu fiecare în parte. Prin aceasta caut ca toți elevii să fie lămuriți asupra lipsurilor pe care le au și să le arăt cum le pot îndrepta.

Dată fiind ponderea pe care nota de la teză o are în calculul mediei trimestriale, cît și valoarea ei educativă, chibzuiesc îndelung asupra notelor pe care le dau.

Țin seama atît de numărul greșelilor, cît și de natura și gravitatea lor, de cauzele care le-au determinat. Aceeași greșeală o apreciez diferit în funcție de clasă: lipsa liniorului, întîlnită în lucrarea unui elev de clasa a V-a — care nu a studiat încă formele neaccentuate ale pronumelor — o consider ca o greșeală mai mică în raport cu aceeași greșeală existentă în lucrarea unui elev de clasa a X-a, de pildă.

La stabilirea notei am în vedere, însă, nu numai lipsurile, ci și calitățile lucrărilor. Două lucrări pot avea greșeli asemănătoare și totuși una să fie diferită calitativ față de cealaltă — prin bogăția de idei, prin priceperea de a sistematiza materialul, prin plasticitatea limbii folosite.

Discutînd cu elevii caut să le explic notele, astfel ca ei să fie convinși de justețea acestora.

Se trece la tăierea pieselor cu foarfeca.

COMENTARII

„Veteranii"

Se pregătea tocmai să treacă la lecția nouă, cînd ușa clasei se deschise și o fetiță cu fața îmbujorată de aerul rece al sfîrșitului de toamnă intră sfioasă. Întorcînd enervat capul, profesorul o fulgeră cu privirile:

— Iarăși tu? De cîte ori trebuie să-ți spun să nu mai întîrzii la ore? Treci la loc și scoate-ți cărțile — îi zise cu o voce aspră. Fetița murmură ceva, dar fu întreruptă de profesor, care, de astă dată, se adresa clasei:

— „Veteranii" aceștia ne fac întotdeauna numai neplăceri.

Sub apăsarea vorbelor, o dată cu Ivănuș Maria mai plecară capul alți doi școlari așezați în fundul clasei...

Ivănuș se duce la loc și scoate din ghiozdan caietul de matematici — un caiet albastru, cu colțurile răsucite, pe eticheta căruia abia de puteai desluși frînturile unui nume. Caută în penar, apoi în buzunarul hainei și scoate un creion mic, cu vîrful tocit, cu care scrie primele cuvinte așternute între timp pe tablă de profesor, care reluîndu-și calmul își începuse explicația: „Împărțirea fracțiilor ordinare se face..."

Exercițiile date pentru aplicarea celor învățate la lecție sînt rezolvate în caiete și la tablă de către elevi. Acum toată clasa lucrează. Profesorul trece pe la fiecare bancă. Din cînd în cînd se oprește, dînd explicații suplimentare ori făcînd observații. Ajunge și în dreptul Mariei Ivănuș. Se uită în caietul elevei și dă din cap nemulțumit:

— Iarăși ai rămas în urmă, Ivănuș! Apoi, foarte mirat: ia uite cum scrii fracțiile. Se poate? Doar tu repeți clasa și ar trebui ca voi, repetenții, măcar acest lucru să-l știți mai bine decît ceilalți colegi ai voștri. Copiii întorc priviri mustrătoare înspre Ivănuș, care se ridică în picioare ultindu-se cu insistență la șirul fracțiilor din caiet, scrise, ce-i drept, foarte dezordonat.

A sunat de ieșire. Elevii părăsesc în grupuri zgomotoase clasa. În urma tuturor iese și Maria Ivănuș. Îi mai sună încă în urechi cuvintele aspre ale profesorului, o mai sfredelesc privirile dojenitoare ale colegilor.

În curtea școlii, cei mai mulți copii se zbenguiesc. Unii se plimbă cu prietenii, și tot cu prietenii alții stau pe banca de sub castan repetînd lecția. Doar Ivănuș a rămas de o parte, singură. Ar vrea să se joace și ea, să se plimbe cu cineva, să spună unui prieten că dorește să nu mai rămînă repetentă, că nu-i place să mai fie printre „veterani", că astăzi a întîrziat din cauză că... Dar cui să-i spună, de cine să se apropie? În clasa ei toți copiii sînt buni prieteni — doar învață de atîția ani împreună — numai cu dînsa nu. Ivănuș a venit în colectiv abia de cîteva luni — și încă fiind repetentă. La urma urmei, cine să se împrietenească cu ea, veterana din ultima bancă, aceea care le face „numai nepăceri"?

Se uită în jur, căutînd parcă un ajutor, dar se simte deodată mai singură decît oricînd. De la cine să capete sprijin cînd toți sînt atît de departe de ea?

Gîndind astfel, Ivănuș nici nu bănuia că totuși un asemenea ajutor putea să-l primească de la profesorul său, de fapt vinovatul principal al neintegrării ei în colectiv. De acest om depinde aproape totul, cu condiția ca el să uite în fața clasei că Ivănuș este repetentă, că este una din „veteranii" clasei, cu condiția însă ca el să nu uite acest lucru în fața propriei sale conștiințe și să ajute pe Ivănuș Maria să-și ajungă din urmă colegii. Este vorba bineînțeles de un ajutor acordat cu grijă, cu căldură și înțelegere părintească, un ajutor care să nu jignească și să nu pună în inferioritate.

S. P.

DE LA MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ȘI CULTURII

Calificarea învățătorilor și a educatoarelor prin cursuri fără frecvență

De curînd, Ministerul Învățămîntului și Culturii a elaborat instrucțiuni pentru calificarea învățătorilor și a educatoarelor prin cursuri fără frecvență pe lîngă școlile pedagogice de 4 ani în lichidare.

În instrucțiuni se arată că absolvenții școlilor medii (cu examen de maturitate) care funcționează ca învățători și au o vechime de cel puțin 3 ani la catedră, sau cei care funcționează ca educatoare și au o vechime de cel puțin un an la catedră pot da examene de diferență la școlile pedagogice.

Își mai pot completa studiile prin cursuri fără frecvență la școlile pedagogice învățătorii și educatoarele în funcțiune care au reușit la examenele de capacitate pentru învățători sau pentru învățămîntul practic primar, în anul 1945, fără să aibă studii medii complete, cît și educatoarele în funcțiune absolvente ale cursului special de un an, care au început cursuri fără frecvență pe baza instrucțiunilor Ministerului Învățămîntului și Culturii nr. 2530/Cab/1957.

De asemenea, în instrucțiuni sînt precizate obiectele la care se dau examenele de diferență, centrele de examene, perioadele în care vor avea loc examenele și lecțiile practice, precum și condițiile de înscriere, specificîndu-se că aceasta se face prin secțiile raionale (orășenești) de învățămînt și cultură.

Orice alte lămuriri în aceste probleme se pot obține de la secțiile raionale (orășenești) de învățămînt și cultură.

Selma Lagerlöf

La 20 noiembrie s-a împlinit un veac de cînd în Värmland, una din cele mai frumoase regiuni ale Suediei, s-a născut scriitoarea Selma Lagerlöf, ale cărei cărți, a cărei viață însăși constituie o adevărată pledoarie pentru cele mai înalte simțăminte umane. Selma Lagerlöf a iubit și a prețuit tot ceea ce e frumos în om, a urît exploatarea, mizeria și asuprirea.

Drumul Selmei Lagerlöf către literatură a fost lung. După ce termină o școală normală capătă un post de învățătoare într-un orășel îndepărtat din sudul Suediei. Este una din cele mai grele perioade ale vieții sale. În casa în care locuia nu avea nici măcar un scaun pe care să se așeze la masa de scris. Fostele ei eleve și-o amintesc ca pe o învățătoare bună și blindă, care zîmbea mereu și era neîntrecută în povestiri.

Putem socoti că din aceste vremuri de apostolat a început cariera literară a celei care peste puțin timp avea să devină una din cele mai cunoscute femei ale lumii. Aici, în locuința sărăcăcioasă din Landskrona, scrie Selma Lagerlöf prima sa carte, „Legenda lui Gösta Berling", în care îndruma oamenii să lupte pentru cucerirea binelui și să creadă necontenit în existența fericirii. Fără prea mari speranțe trimite această carte la un concurs literar inițiat de o revistă. Spre surpriza ei, juriul îi acordă premiul I.

În scurt timp numele Selmei Lagerlöf depășește granițele Suediei și face ocolul lumii. Operele ei sînt traduse și cunoscute în numeroase țări străine. În 1909 este distinsă cu premiul Nobel pentru literatură. În 1914 Selma Lagerlöf este prima femeie care devine membră a vechii academii suedeze.

Dornică să cunoască lumea, viața oamenilor de pretutindeni, scriitoarea suedeză întreprinde mai multe călătorii în străinătate. Vizitează printre altele Italia, unde ia contact cu mișcarea muncitorească. Deși concepțiile religioase au împiedicat-o să-i înțeleagă în totul ideile, ea a simpatizat această mișcare pentru năzuințele sale de dreptate socială, pentru dorința de pace între popoare.

Întreaga operă a Selmei Lagerlöf este străbătută de optimism, de încredere în viitorul fericit al oamenilor. Scriitoarea și-a iubit cu însuflețire patria și în paginile cărților sale reînvie natura, oamenii, legendele și obiceiurile Suediei. „Minunata călătorie a lui Nils Holgersson prin Suedia" pe aripile unei gîște sălbatice este o admirabilă descriere a acestei țări a nordului.

Umanismul scriitoarei suedeze se oglindește limpede în atitudinea ei față de problemele războiului. Cartea ei „Reginele din Kuaghalla" este o caldă și pasionantă slăvire a păcii. În 1930 Selma Lagerlöf a semnat, alături de alte personalități de frunte din întreaga lume, un manifest viguros îndreptat împotriva serviciului militar obligatoriu. „Jos militarismul! Educați tineretul în spiritul umanității și păcii!" se spunea în acest manifest. Cuvintele pe care le rostește una din eroinele sale ar putea fi tot atît de bine ale scriitoarei înseși: „Cît voi avea grai și sînge voi munci pentru pace, pentru a aduce lumii fericirea și viața".

La 16 martie 1940 Selma Lagerlöf a încetat din viață. Dar umanismul și dorința ei de pace rămîn mereu vii în memoria oamenilor. Lupta ei pentru pace, pentru fericirea omenirii continuă s-o ducă minunata ei operă, care este astăzi, cînd imperialiștii pregătesc un nou măcel mondial, mai valoroasă decît oricînd.

N. IONESCU

Noutăți științifice

APARAT DE TELEVIZIUNE ÎN CULORI

Institutul de cercetări pentru televiziune din Leningrad a proiectat un prototip de aparat de televiziune pentru recepționarea emisiunilor în culori.

Aparatul are 26 lămpi și un ecran de 500×375 mm. Suprafața ecranului cuprinde aproximativ 1,5 milioane celule ce conțin un luminofor fluorescent roșu, albastru și verde. Aparatul poate recepționa și emisiunile în alb și negru. Manevrarea lui este foarte simplă, el fiind prevăzut doar cu două butoane suplimentare — unul pentru reglarea culorilor, iar celălalt pentru reglarea intensității.

În anul 1959 se va trece la fabricarea în serie a acestor aparate.

UN DICȚIONAR BIOGRAFIC AL OAMENILOR DE ȘTIINȚĂ

La Moscova se află în curs de tipărire un dicționar biografic al oamenilor de știință. Acesta oferă date cuprinzătoare asupra vieții și activității marilor savanți ai lumii care au îmbogățit tezaurul științei și tehnicii mondiale, începînd de la Aristotel și pînă în zilele noastre. Dicționarul cuprinde aproape 4.000 de articole.

DESCOPERIREA VESTIGIILOR UNUI ORAȘ ROMAN

În apropierea orașului Komló din sudul R.P. Ungare au fost descoperite, în cursul unor lucrări de construcții rutiere, urmele unui oraș roman.

Consiliul popular al orașului Komló a alocat importante fonduri pentru dezgropărea în întregime a acestor ruine, care prezintă un deosebit interes pentru cercetările arheologice.

EFECTUL CERENKOV ȘI UNA DIN IMPORTANTELE LUI APLICAȚII

După descoperirea radioactivității, o seamă de cercetători au observat că la trecerea particulelor nucleare (electroni, protoni, raze alfa etc.) prin anumite săruri minerale apare o lumină vizibilă cu ochiul liber. Cu timpul s-a stabilit că este vorba de un fenomen de fluorescență provocat de radiațiile nucleare emise de substanțele radioactive.

P. A. Cerenkov descoperă că se emite lumină albă și atunci cînd o radiație nucleară străbate nu o sare, ci un lichid pur, cum ar fi benzonul sau chiar apa distilată. După multe experiențe el comunică rezultatul: lumina albă, alb-albăstruie care apare la trecerea unei particule nucleare printr-un lichid pur este cu totul de altă natură decît lumina fluorescentă.

O particulă nucleară încărcată, de exemplu un electron, care într-un lichid oarecare are viteza mai mare decît viteza luminii în acel mediu, duce cu sine un cîmp electromagnetic. Cîmpul acesta are în mediul materiale aceeași viteză ca și viteza de fază a luminii, dar electronul, avînd o viteză mai mare, depășește „cîmpul", îl lasă în urma sa. Cîmpul, desprins de particulă, devine un cîmp electromagnetic care emite lumină. Aceasta este fundamentarea teoretică a efectului Cerenkov.

Remarcabila descoperire a lui P. A. Cerenkov, L. E. Tamm și I. M. Frank își găsește aplicații în diverse ramuri ale fizicii nucleare, ca de pildă în construcția detectorilor denumiți „Detectori Cerenkov" pentru particule de mare energie cum sînt mezonii, protonii etc., putînd măsura energii pînă la 10 milioane de miliarde de electronvolți.

Pentru descoperirea lor, savanților sovietici li s-a acordat Premiul Nobel pentru fizică pe anul 1958.

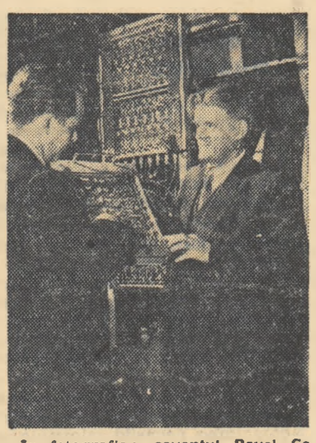

În fotografie: savantul Pavel Cerenkov și asistentul său în laborator.

Dr. ing. STAMATIU MIHAI

Ministerul Învățămîntului și Culturii și Institutul de mine din Petroșani anunță cu durere că la data de 21 noiembrie a încetat din viață dr. ing. Stamatiu Mihai, profesor la Institutul de mine din Petroșani.

Cu privire la întărirea legăturii școlii cu viața și dezvoltarea continuă a sistemului învățămîntului public

(Urmare din pag. 1)

în prezent că S.U.A. trebuie să ajungă din urmă Uniunea Sovietică în privința pregătirii cadrelor de specialiști. Aceasta este o realizare cu care ne putem mîndri.

Dezvoltarea progresivă a forțelor de producție în procesul construirii societății comuniste, perfecționarea relațiilor socialiste, dezvoltarea continuă a democrației sovietice creează condiții favorabile pentru a promova și rezolva cu succes noile sarcini privind educația și instruirea comunistă a tineretului nostru.

Despre școala medie

Pozițiile inițiale pentru rezolvarea justă a sarcinii privitoare la reorganizarea școlii constau în primul rînd în aceea ca, întreg tineretul, de la o anumită vîrstă, să se includă în munca utilă societății și ca studierea de către el a bazelor științelor să fie legată de munca productivă în industrie sau agricultură. De aici decurge necesitatea unei corelații juste, în cadrul școlii medii, între învățămîntul general politehnic și profesional — bazată pe o îmbinare rațională a muncii și învățăturii—cu odihna și dezvoltarea fizică normală a copiilor și a tineretului.

Este necesar ca organizarea instruirii și educării tinerei generații pe baza legăturii dintre învățătură, viață și muncă să fie înfăptuită ținîndu-se seama de vîrsta școlarilor. Se cuvine ca întregul nostru tineret, începînd de la vîrsta de 15—16 ani, să se încadreze în munca utilă societății. De aceea este necesar ca învățămîntul mediu să fie împărțit în două etape.

PRIMA ETAPĂ a învățămîntului mediu trebuie să fie ȘCOALA OBLIGATORIE DE OPT ANI creată în locul școlii de 7 ani existente astăzi. În comparație cu școala de 7 ani, școala obligatorie de 8 ani va reprezenta un mare pas înainte în dezvoltarea învățămîntului public. Școala de 8 ani va promova adolescenții cu vaste cunoștințe generale, pregătiți mai bine din punct de vedere psihologic și practic pentru a participa la activitatea utilă societății. O asemenea școală va rezolva cu mai mult succes problemele educației comuniste, ale învățămîntului practic și politehnic, va asigura elevilor un cerc mai larg de cunoștințe, va permite lichidarea încărcării existente în prezent a programelor școlii de 7 ani și va da posibilitatea de a se organiza mai bine educația fizică a copiilor și de a se dezvolta în rîndurile lor gustul artistic.

După absolvirea școlii de 8 ani, întreg tineretul va trebui să se încadreze în munca utilă societății, în întreprinderi, colhozuri etc. Aceasta va crea condiții mai egale pentru toți cetățenii în domeniul muncii și învățămîntului și va constitui o bună metodă de educare a tineretului în spiritul tradițiilor eroice ale clasei muncitoare și ale țărănimii colhoznice.

Tineretul va dobîndi o instrucțiune medie completă IN CEA DE-A DOUA ETAPĂ a învățămîntului. Desăvîrșirea studiilor medii pe baza îmbinării învățăturii cu munca productivă poate fi realizată prin următoarele căi.

Prima cale — calea principală. Tineretul, mergînd după absolvirea școlii de 8 ani în producție, primește în prealabil o pregătire profesională elementară, iar apoi, lucrînd în producție, studiază ÎNTR-O ȘCOALĂ PENTRU TINERETUL MUNCITORESC SAU SATESC. Această școală va trebui să ofere elevilor săi o instrucțiune medie completă și să contribuie la ridicarea calificării lor profesionale.

Cea de-a doua cale prevede instruirea tineretului care a absolvit școala de 8 ani în ȘCOALĂ MEDIE PRACTICA POLITEHNICĂ DE CULTURĂ GENERALĂ CU INSTRUIRE ÎN PRODUCȚIE (de tipul școlilor de pe lîngă fabrici și uzine și al școlilor agricole) care, pe baza celor mai apropiate întreprinderi industriale, colhozuri, sovhozuri și stațiuni de reparații tehnice etc., va îmbina învățătura cu munca în producție și va da elevilor o instrucțiune medie completă și o pregătire profesională pentru a munci într-una din ramurile economiei naționale sau ale culturii.

Cea de-a treia cale prevede instruirea unei părți a tineretului în ȘCOLI MEDII TEHNICE funcționînd pe baza școlii de 8 ani, unde elevii vor dobîndi o instrucțiune medie completă, o specialitate profesională și titlul de specialiști cu calificare medie.

Școlile medii pentru tineretul muncitoresc și sătesc au menirea să dea tineretului încadrat în producție sau în instituții posibilitatea de a-și desăvîrși instrucțiunea medie. Aceste școli pot fi școli pe schimb, serale, sezoniere (în localitățile rurale) și fără frecvență. Este necesar să se creeze condiții care să asigure atragerea tineretului muncitoresc în aceste școli, ținerea regulată a lecțiilor și îmbunătățirea radicală a calității predării. Pentru elevii care învață fără a întrerupe munca în producție și care obțin succese la învățătură este indicat ca ziua de muncă să fie redusă, sau ca ei să fie scutiți cîte 2—3 zile pe săptămînă de munca în producție.

Trebuie să se creeze posibilitatea ca elevii acestor școli să dobîndească nu numai o instrucțiune medie completă, ci și să-și perfecționeze, să-și aprofundeze pregătirea profesională. Durata învățămîntului în școlile pentru tineretul muncitoresc și sătesc trebuie să fie stabilită la trei ani.

Absolvenții școlilor pentru tineretul muncitoresc și sătesc obțin o diplomă de absolvire a învățămîntului mediu și au dreptul să se înscrie în instituțiile de învățămînt superior.

Școlile medii politehnice practice de cultură generală cu învățămînt în producție (de tipul școlilor de pe lîngă fabrici și uzine și al școlilor agricole) se creează în orașe și în localități rurale, cu o durată a învățămîntului de trei ani. În ele va fi îmbinat învățămîntul general, politehnic și profesional. Corelația dintre teorie și practică în cadrul învățăturii în producție și alternanța perioadelor de învățămînt și de muncă se stabilesc în raport cu profilul pregătirii speciale a elevilor și cu condițiile locale.

Absolvenții școlilor politehnice practice medii obțin o diplomă de absolvire a școlii medii, adeverințe cu privire la calificarea în profesiunea aleasă de ei și dreptul de a se înscrie în instituții de învățămînt superior.

În Uniunea Sovietică s-a introdus și capătă o dezvoltare tot mai mare un nou tip de instituție instructiv-educativă — școala-internat — în care se creează condițiile cele mai favorabile pentru instruirea și educarea comunistă a tinerei generații. În conformitate cu reorganizarea sistemului învățămîntului mediu școlile-internat pot fi organizate în raport cu condițiile locale, fiind alcătuite atît din clasele I-VIII cît și din clasele I-XI. Ele trebuie să funcționeze potrivit planurilor de învățămînt și programelor școlii de 8 ani și școlii medii politehnice practice cu învățămînt în producție.

În afara școlilor susmenționate ale celei de-a doua etape a învățămîntului mediu este oportun să fie menținute școlile pentru copiii mai talentați în domeniul muzicii, al coregrafiei și artei plastice.

Școlile pentru copiii și tinerii mai talentați în domeniul artei vor da elevilor lor o instrucțiune medie generală, vor realiza educația lor prin muncă și le vor asigura o pregătire specială în domeniul diferitelor genuri de artă.

Școlile și organele învățămîntului public trebuie să acorde mai multă atenție dezvoltării aptitudinilor și talentelor tuturor copiilor, atît în domeniul artei cît și în domeniul matematicii, fizicii, biologiei și al altor ramuri ale științei. Ele trebuie să practice pe larg organizarea de cercuri, cursuri, lectorate speciale, pe lîngă instituții de învățămînt superior și școli, să creeze asociații de tineri matematicieni, fizicieni, chimiști, naturaliști, tehnicieni, să descopere și să educe cu grijă tinerele talente. Trebuie chibzuită problema creării de școli speciale pentru tineretul cu înclinații și aptitudini spre matematică, fizică, chimie, biologie.

În școlile din cea de-a doua etapă a învățămîntului mediu trebuie ridicat nivelul învățămîntului general politehnic care se realizează în prezent în școala de 10 ani. Trebuie acordată o atenție deosebită predării unor discipline cu fizica, matematica, chimia, desenul, biologia. În toate școlile din țară trebuie să fie îmbunătățită radical studierea limbilor străine, trebuie lărgită rețeaua de școli în care obiectele vor fi predate în limbi străine. Cu prilejul reorganizării școlilor nu trebuie cîtuși de puțin redus sau slăbit învățămîntul umanist, care are o deosebit de mare importanță pentru formarea concepțiilor comuniste ale elevilor.

Trebuie lichidată subaprecierea educației fizice și estetice a elevilor. Trebuie dezvoltate și mai larg diferitele forme ale cercurilor de amatori ale tineretului în domeniul tehnicii, artei, științelor naturale, culturii fizice și sportului, precum și în domeniul turismului.

Reorganizarea învățămîntului va cere modificări nu numai în conținut, ci și în domeniul metodelor de învățămînt, în direcția dezvoltării prin toate mijloacele a inițiativei elevilor. Trebuie întărit caracterul intuitiv al învățămîntului folosind larg cinematograful, televiziunea etc., trebuie lichidat caracterul abstract al predării bazelor științelor și producției.

Trebuie intensificată munca profesorilor, a părinților și organizațiilor obștești în ceea ce privește educarea la elevi a unor deprinderi de comportare civilizată în școală, în familie, pe stradă, în locuri publice și, în acest scop, trebuie îmbunătățită considerabil propaganda pedagogică desfășurată în rîndurile păturilor largi ale populației, trebuie ridicată răspunderea față de societate a părinților și a tuturor adulților pentru educația copiilor.

Reorganizarea sistemului învățămîntului public pune într-un mod nou problema activității organizațiilor de pionieri și de Comsomol din școală. În școala de opt ani vor învăța copii și adolescenți de vîrstă pionierească. În legătură cu aceasta, în școala de opt ani crește rolul organizației de pionieri. În școlile din etapa a doua de învățămînt pot exista atît organizații comsomoliste proprii, cît și organizații comsomoliste legate de cele din producție. Toate acestea vor necesita schimbări esențiale în activitatea organizațiilor de pionieri și comsomoliste din școli și în conducerea acestora de către organele comsomoliste și de partid.

În școlile din U.R.S.S. predau mulți profesori care dau dovadă de o mare măiestrie pedagogică. Trebuie să se ia măsuri în vederea îmbunătățirii condițiilor de muncă și de trai ale pedagogilor, a ridicării nivelului lor ideologic și teoretic și a calificării profesionale.

Un rol important în reorganizarea școlii revine științei pedagogice. Datoria științei pedagogice este să aibă un rol de frunte în reorganizarea sistemului învățămîntului public. Elaborarea bazelor științifice ale conținutului învățămîntului în școală, a planurilor de învățămînt, programelor, manualelor, perfecționarea metodelor de învățămînt și de educare comunistă a tineretului trebuie să devină o parte importantă a activității instituțiilor științifico-pedagogice.

Planul de trecere la noul sistem de învățămînt trebuie să fie elaborat în fiecare republică unională ținîndu-se seama de particularitățile dezvoltării economice și culturale ale acestela. Totodată este necesar ca trecerea școlilor de la învățămîntul obligatoriu de șapte ani la cel de opt ani, precum și organizarea de diferite școli din etapa a doua de învățămînt să înceapă din anul școlar 1959/1960 și să se termine în decurs de 4—5 ani.

Cu privire la învățămîntul profesional

În legătură cu reorganizarea învățămîntului de cultură generală capătă o deosebită importanță învățămîntul tehnico-profesional. Sarcina acestuia este de a pregăti în mod planificat și organizat muncitori culți și cu calificare tehnică pentru toate ramurile economiei naționale și pentru agricultură.

Actualele școli de pe lîngă fabrici și uzine, școli de meserii, feroviare, miniere, de construcții aparținînd rezervelor de muncă, școlile tehnice și profesionale și școlile de pe lîngă fabrici și uzine care țin de consiliile economiei naționale și de departamente rămîn în urma cerințelor crescinde care se pun în fața producției industriale și agricole. Ele trebuie să fie transformate ÎN ȘCOLI PROFESIONALE ȘI TEHNICE ORĂȘENEȘTI DE SPECIALITATE, CU CURSURI DE ZI ȘI SERALE, cu o durată a învățămîntului variind între un an și trei ani, și în ȘCOLI PROFESIONALE ȘI TEHNICE SATEȘTI cu o durată a învățămîntului de 1—2 ani.

Trebuie să se acorde o deosebită atenție atragerii fetelor în școlile profesionale și tehnice, nu numai în specialitățile care țin de deservirea socială, comerț etc., ci și în profesiuni care țin de producția industrială (construcția de aparate, industria radiotehnică, electrotehnică, textilă, de confecții, de tricotaje etc.).

Școlile profesionale și tehnice, bazîndu-se pe cunoașterea bazelor științelor, pe pregătirea politehnică și pe pregătirea generală pentru muncă însușită de absolvenții școlilor de opt ani, trebuie să predea elevilor lor cunoștințe suplimentare de cultură generală.

Una din cele mai importante sarcini ale școlilor profesionale și tehnice este educarea comunistă a elevilor, călirea lor ideologică, formarea la aceștia a atitudinii comuniste față de muncă. Comsomolul este chemat să aibă un rol important în educarea comunistă a elevilor din școlile profesionale și tehnice.

Reorganizarea sistemului învățămîntului profesional și tehnic determină exigențe noi, mai mari în ceea ce privește nivelul pregătirii tehnice, ideologice, politice și pedagogice a maiștrilor care conduc instruirea practică și a profesorilor din școlile tehnice și profesionale. Dezvoltarea rețelei acestor școli va necesita sporirea numărului de maiștri și profesori. De aceea este necesar să se acorde o mai mare atenție pregătirii acestor cadre în școlile tehnice și în instituțiile de învățămînt superior.

Este necesar să se îmbunătățească calitatea și să se sporească numărul manualelor și materialelor didactice, să se extindă producția de filme tehnico-didactice și de știință popularizată, precum și să se folosească pe scară mai largă în învățămîntul tehnic și profesional radioul și televiziunea.

Paralel cu dezvoltarea școlilor tehnice și profesionale trebuie să fie îmbunătățită pregătirea noilor cadre de muncitori prin sistemul instruirii individuale și în brigăzi și al cursurilor de scurtă durată în întreprinderi. În aceste școli învățămîntul profesional trebuie organizat pe baza unor planuri și programe de învățămînt unice pentru fiecare profesie, care se concretizează local, în funcție de particularitățile întreprinderii.

Despre învățămîntul mediu special

Rolul tehnicienilor ca organizatori ai producției este hotărîtor. Tocmai de aceea trebuie acordată o atenție deosebită pregătirii acestor cadre.

Sistemul învățămîntului mediu special trebuie să aibă la bază atît școala politehnică de 8 ani, cît și învățămîntul mediu complet.

Pregătirea specialiștilor în școlile medii speciale trebuie să fie legată mai strîns de munca utilă societății. În funcție de ramurile economiei naționale pentru care se pregătesc specialiști, precum și în funcție de condițiile de muncă din întreprinderi, șantiere și alte organizații, durata anumitor perioade de învățămînt cu sau fără scoatere din producție poate fi diferită. Învățămîntul în școlile medii speciale trebuie să asigure, în afară de pregătirea de cultură generală a elevilor, însușirea de către ei a cunoștințelor de specialitate necesare, a deprinderilor de muncă și a unei anumite profesiuni, cu acordarea unei clase de calificare profesională în specialitatea respectivă. Trebuie ridicată calitatea sistemului de predare în școlile medii speciale, trebuie îmbunătățită componența cadrelor didactice și ridicată sistematic calificarea lor.

Este necesar ca școlile medii speciale să fie apropiate de producție și să se dezvolte ținîndu-se seama de cadrele de care au nevoie regiunile economice, dîndu-se precădere învățămîntului seral și fără frecvență.

Școlile tehnice medii agricole trebuie organizate pe baza marilor gospodării, elevii fiind obligați să îndeplinească singuri toate lucrările principale.

În sistemul învățămîntului seral și fără frecvență trebuie primite mai ales persoane care au profesiuni asemănătoare cu specialitatea aleasă.

Despre învățămîntul superior

În actualele condiții ale construirii comunismului școala superioară este chemată să pregătească oameni cu o cultură multilaterală, care să cunoască temeinic ramurile corespunzătoare ale științei și tehnicii, constructori activi și conștienți ai comunismului. O deosebită atenție trebuie acordată ridicării continue a calității pregătirii specialiștilor din industrie și agricultură.

Reorganizarea sistemului învățămîntului superior îndreptată spre asigurarea unei mai bune pregătiri practice și teoretice a specialiștilor trebuie să contribuie la îmbunătățirea considerabilă a studierii științelor sociale, a educării comuniste a tineretului, precum și la participarea activă a întregului corp didactic la educarea tineretului.

Ținînd seama că aproximativ jumătate dintre toate cadrele științifice din țară sînt concentrate în instituțiile de învățămînt superior este necesar să se ridice considerabil rolul acestora în munca de cercetare științifică.

În instituțiile de învățămînt superior trebuie să fie primiți în primul rînd tinerii și tinerele care au un stagiu de muncă practică. Să se creeze cele mai bune condiții tinerilor muncitori și colhoznici pentru ca ei să se pregătească să intre în aceste instituții.

Formele concrete ale îmbinării învățămîntului din școala superioară cu practica, cu munca trebuie să fie stabilite în funcție de profilul institutului, de componența studenților, precum și de o serie de particularități naționale și locale.

În dezvoltarea școlii noastre superioare trebuie urmată, în primul rînd, linia ÎNVĂȚĂMÎNTULUI SERAL ȘI FĂRA FRECVENȚA. Studiul în sistemul învățămîntului superior seral și fără frecvență trebuie lărgit prin toate mijloacele și ridicat la un nou nivel calitativ.

Este util ca punctele și filialele de consultații didactice ale instituțiilor de învățămînt superior să se transfere în marile întreprinderi industriale și agricole, fapt care va permite organizațiilor economice, de partid, sindicale și comsomoliste să realizeze controlul și să acorde ajutor la învățătura studenților.

În ceea ce privește pregătirea CADRELOR DE INGINERI formele de îmbinare a studiului cu munca în producție pot fi diferite. În majoritatea instituțiilor tehnice de învățămînt superior este mai utilă îmbinarea studiului cu munca în producție potrivit sistemului învățămîntului seral sau fără frecvență în primii doi ani.

Pentru o serie de specialități la care se studiază la început un ciclu de discipline teoretice complicate și se efectuează de asemenea intens practica de laborator este util ca în primii 2—3 ani să se organizeze studiul cu scoaterea din producție. După aceasta trebuie să se prevadă pentru studenți o muncă practică în decurs de un an într-o funcție titulară nemijlocit în producție, în laboratoare și birouri de construcții.

În INSTITUTELE AGRICOLE îmbinarea studiului cu munca productivă trebuie realizată ținîndu-se seama de caracterul sezonier al producției. Studiul trebuie să se desfășoare în institute organizate pe baza sovhozurilor mari, care au gospodării didactice-model, dezvoltate, laboratoare bune, precum și toate condițiile de muncă practică. Studenții înșiși trebuie să îngrijească vitele, să repare mașinile, să le conducă, să însămînțeze, să îngrijească și să strîngă recolta. Toți specialiștii agriculturii trebuie să fie bine pregătiți în domeniul economiei și organizării producției agricole socialiste.

Interesele științei, tehnicii și culturii sovietice cer dezvoltarea continuă a ÎNVĂȚAMÎNTULUI UNIVERSITAR.

La pregătirea în universități a matematicienilor, fizicienilor, biologilor, filologilor, specialiștilor în mecanică, chimie și în alte discipline ale științei trebuie să se pună accent pe pregătirea practică a studenților prin activitatea lor mai îndelungată în laboratoarele uzinelor, în birourile de construcții, în stațiunile agricole experimentale și în alte institute de cercetări științifice. Pentru studenții care după absolvirea universităților vor merge să lucreze în școli trebuie îmbunătățită organizarea pregătirii metodice și a practicii pedagogice, atrăgînd la aceasta pe cei mai buni pedagogi ai școlii medii.

Reorganizarea sistemului învățămîntului mediu cere o îmbunătățire radicală a pregătirii cadrelor didactice în INSTITUTELE PEDAGOGICE și în universități. Aceste instituții de învățămînt superior trebuie să pregătească pentru școala medie pedagogi care să cunoască temeinic domeniul specialității lor, să posede suficiente deprinderi pedagogice, să cunoască bine viața, să poată educa elevii în spiritul devotamentului nețărmurit față de cauza comunismului. Pregătirea învățătorilor pentru școala elementară trebuie organizată în facultăți speciale ale institutelor pedagogice, avîndu-se în vedere că pe viitor trebuie încheiată definitiv trecerea la completarea tuturor școlilor cu învățători cu studii superioare.

Trebuie organizată pregătirea pedagogilor pe discipline speciale (agronomie, zootehnie, tehnică etc.) atît în institutele pedagogice, cît și în instituții speciale de învățămînt superior, în funcție de condițiile concrete. În perioada 1959—1965 urmează să fie trimis un anumit număr de ingineri și agronomi calificați la munca de predare în școli, în școlile profesionale și tehnice, oferindu-li-se condițiile corespunzătoare de pregătire în vederea activității pedagogice. Sistemul de învățămînt actualmente în vigoare în institutele pedagogice trebuie completat cu o practică în producție și pedagogică mai amplă.

În institutele pedagogice trebuie ridicat nivelul științific și teoretic al predării, trebuie dezvoltată prin toate mijloacele activitatea de cercetare științifică, trebuie create laboratoare științifice, întărindu-se legătura institutelor cu școala, cu organizațiile de producție și științifice.

Conducătorii instituțiilor de învățămînt superior, organizațiile de partid, sindicale și de Comsomol trebuie să desfășoare în uzine, colhozuri și sovhozuri o muncă susținută care să asigure creșterea numărului de muncitori și colhoznici primiți în școlile superioare.

Una din condițiile hotărîtoare ale îmbunătățirii atît a pregătirii practice cît și a celei teoretice a tinerilor specialiști este îmbunătățirea componenței cadrelor științifico-pedagogice ale instituțiilor de învățămînt superior. Trebuie create condiții pentru a pregăti din tinerii și tinerele cu studii superioare, care au aptitudini și experiență în munca practică, cadre științifice pedagogice cu înaltă calificare, în stare să asigure dezvoltarea continuă a științei, tehnicii și culturii. La munca de predare în instituțiile de învățămînt superior trebuie atrași pe scară largă cei mai calificați ingineri și tehnicieni din întreprinderi, de pe șantiere, din birourile de construcții și din institutele de cercetări științifice, agronomi, medici.

Este indicat să se introducă un sistem în cadrul căruia membrii corpului didactic al instituțiilor de învățămînt superior, specialiști în anumite domenii, să fie trimiși periodic la muncă practică în ramurile respective ale economiei naționale pentru o anumită perioadă, în funcție de caracterul activității lor științifico-pedagogice.

Mare este importanța educativă a școlii superioare. Din instituțiile de învățămînt superior trebuie să iasă oameni care să-și stăpînească bine specialitatea, promotori activi și pasionați ai ideilor leniniste și ai politicii Partidului Comunist, curajoși și optimiști, profund convinși de victoria cauzei noastre.

În formarea acestor calități are un rol însemnat studiul științelor sociale. Cunoașterea bazelor marxism-leninismului este necesară specialiștilor din toate ramurile. Trebuie studiat Lenin și știut să se aplice în viață uriașa sa moștenire teoretică, să se construiască viața în chip comunist. Predarea marxism-leninismului trebuie să aibă un caracter creator, ofensiv, combativ. Tineretul nostru trebuie educat în spiritul intransigenței față de ideologia burgheză și față de orice manifestări ale revizionismului. Predarea științelor sociale trebuie să se desfășoare în legătură indisolubilă cu studiul științelor naturii, trebuie să contribuie la înarmarea studenților cu metoda științifică de cunoaștere. Înaltele exigențe cu privire la predarea teoriei marxist-leniniste în școlile superioare obligă pe fiecare membru al corpului didactic să-și adîncească neîncetat și perseverent cunoștințele și să lege strîns munca sa de practică, de sarcinile zilei de azi.

Educarea tineretului în școlile superioare este o datorie a tuturor cadrelor didactice, a organizațiilor de partid sindicale și de Comsomol. Datoria lor este să educe studenții în spiritul concepției marxist-leniniste despre lume, al dragostei de muncă, al moralei comuniste, să-i înarmeze cu deprinderi de activitate socială.

Trebuie desfășurată o muncă susținută în vederea reglementării rețelei instituțiilor de învățămînt superior din țară, avîndu-se în vedere apropierea școlilor superioare de producție. Trebuie mărit numărul școlilor superioare în noile centre industriale îndeosebi în regiunile Siberiei, Orientului Îndepărtat și în republicile din Asia centrală. Trebuie înlăturată concentrarea nejustificată a instituțiilor de învățămînt superior la Moscova, Leningrad, Kiev și alte orașe.

Reorganizarea sistemului învățămîntului superior în direcția îmbinării învățămîntului cu munca în producție trebuie planificată și organizată în așa fel, încît numărul specialiștilor care termină în fiecare an școlile superioare și care sînt necesari economiei naționale, științei și culturii să crească. Este indicat ca reorganizarea muncii unei mari părți a instituțiilor de învățămînt superior să fie realizată treptat, în decurs de 3-5 ani, începînd din 1959.

★

Reorganizarea școlii medii și superioare afectează interesele a milioane de oameni, ale întregului popor sovietic. Rezolvarea justă a acestei probleme va avea o importanță uriașă pentru dezvoltarea materială și spirituală continuă a societății sovietice, îndeosebi în lumina măsurilor planuri pe care le va discuta și aproba Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. Aproierea școlii de viață va crea condițiile cu adevărat necesare pentru o mai bună educare a tinerei generații care va trăi și va munci în comunism.

Reorganizarea proiectată va ridica rolul școlii în instruirea și educarea tineretului, va ridica mult nivelul lui de cultură generală și calificarea lui profesională, va asigura mai bine pregătirea de cadre cu înaltă calificare pentru toate ramurile economiei naționale, științei și culturii și va contribui în măsură și mai mare la creșterea puterii Uniunii Sovietice, care merge cu pași fermi pe calea construirii comunismului.

(TEXT PRESCURTAT)

Redacția și administrația: București, Piața Scînteii nr. 1, Telefon 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" București, Piața Scînteii.
Abonamentele la „Gazeta învățămîntului" se fac la toate oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Abonamente: 1 an — 12,50 lei; 6 luni 6,25 lei; 3 luni — 3,12 lei.